

370.9046

๙ 499 ๐

๙.3

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ
ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ปริญญานิพนธ์

ของ

จิรวดี วิจิตรานนท์

26 พ.ย. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

กุมภาพันธ์ 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

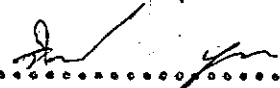
174656

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบไต่พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน

(รศ.ดร.ผดุง อารยะวิบูลย์)

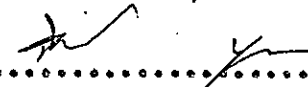
..........กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญสง)

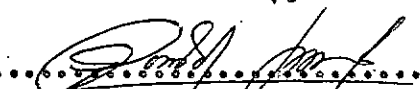
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(รศ.ดร.ผดุง อารยะวิบูลย์)

..........กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญสง)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.อุษณีย์ ไทอิสสุท)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาโทฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่...๙...เดือน...พฤษภาคม...พ.ศ. 2534

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่ง จากองค์ศาสตราจารย์
ดร.ศดุง อารยะวิบูลย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รามรณ บุญส่ง และ ดร.อนุชัย โพธิ์สุข
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสามท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ คณาจารย์ และนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บ
รวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดียิ่ง

ที่สุดนี้ผู้วิจัยขอเทิดพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ขอขอบคุณ พี่น้อง เพื่อน ๆ และคุณภักดี วิจิตรานนท์
ตลอดจนผู้พระคุณทุกท่านที่ช่วยให้ผู้วิจัยประสบผลสำเร็จในการศึกษา

จิรวดี วิจิตรานนท์

สารบัญ

บท	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	2
ความสำคัญในการศึกษาครั้งนี้	3
ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโสตศึกษา	15
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงการเรียนรวม	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
สมมติฐานของการศึกษาครั้งนี้	36
3 วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้	37
กลุ่มตัวอย่าง	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้	43
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	57
ความมุ่งหมายของการวิจัย	57
ประชากร	57
กลุ่มตัวอย่าง	58
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้	58
วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สรุปผลการวิจัย	59
การอภิปรายผล	59
ขอเสนอแนะ	61
ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัย	61
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	67
ประวัติของผู้วิจัย	96

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามสถานศึกษา	39
2	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยิน กับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ ระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น จำแนกตามสถานศึกษา	41
3	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ครู และผู้บริหารสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามสถานศึกษา	42
4	ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารที่มีต่อ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	48
5	การเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทาง การได้ยิน ในโรงเรียนโสตศึกษา กับในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมต่อเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	50
6	การเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กปกติ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนร่วมกับเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับที่เรียนในโรงเรียนปกติ ต่อเด็กที่มี ความบกพร่องทางการได้ยิน	51
7	การเปรียบเทียบทัศนคติของครูและผู้บริหารที่อยู่ในโรงเรียนโสตศึกษากับโรงเรียน โครงการเรียนร่วมและโรงเรียนปกติ	53
8	เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติระหว่างครูและผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียน โสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนร่วม และโรงเรียนปกติที่มีต่อเด็กที่มี ความบกพร่องทางการได้ยิน	55

9	คำอ่านจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายชื่อ	81
10	แสดงทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหาร สถานศึกษา ด้านการศึกษา	84
11	แสดงทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหาร สถานศึกษาด้านบุคลิกภาพ	86
12	แสดงทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหาร สถานศึกษา ด้านสังคม	88
13	แสดงทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหาร สถานศึกษา ด้านความเห็นใจและอื่น ๆ	90

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

ในปัจจุบันการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้ขยายวงกว้างขวางออกไป แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนั้นจึงได้มีการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ ซึ่งเรียกว่าโครงการเรียนร่วม อย่างไรก็ตามโครงการเรียนร่วมมีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และก็มีเพียงไม่กี่โรงเรียนเท่านั้น

นิรันดร์ สันติตระกูล (2521 : 31) กล่าวว่า ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นว่าเป็นผู้เคราะห์ร้ายทางด้านการศึกษา และด้านสังคมมากที่สุด เพราะความพิการไม่แสดงออกให้ประชาชนได้เห็น เพื่อเรียกร้องความสงสาร เช่น คนตาบอดหรือเป็นง่อย เคยมีผู้ซึ่งหึงตาบอดและหูหนวกได้กล่าวไว้ว่า "การสูญเสียอันด่างสองข้างเป็นการสูญเสียยิ่งกว่าสิ่งใด แต่การสูญเสียการได้ยินร้ายกาจกว่าหลายเท่าตัว"

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่จะมีปัญหาด้านสังคม มีความยากลำบากในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เนื่องจากรับรู้ภาษาได้น้อย มีการแสดงออกทางภาษาในขอบเขตจำกัด ทำให้ขาดความมั่นใจ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อความบกพร่องทางการได้ยิน

เนื่องจากทัศนคติมีความสำคัญต่อการกระทำกิจกรรมของคนเราเป็นอันมาก ดังเช่น จำเนียร ชวงโชติ (2515 : 16) ได้กล่าวถึงทัศนคติว่า เป็นพฤติกรรมของคนเราซึ่งถูกควบคุมโดยทัศนคติของเขา ถ้าเราต้องการพยากรณ์หรือควบคุมพฤติกรรมของใคร เราคงที่ศึกษาทัศนคติของเขาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง ส่วน เคนเลอร์ (Kendler. 1974 : 671) กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 270) กล่าวถึงทัศนคติว่า เป็นความพร้อมของร่างกายและจิตใจ ที่มันแนวโน้มจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ใด ๆ และทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้รับจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถ้าการเรียนรู้ หรือประสบการณ์เปลี่ยนแปลงไป ทัศนคติก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ในประเทศไทยการศึกษาทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มีผู้ศึกษาวิจัยน้อยมาก กระจา สุวรรณศักดิ์ (2517 : 42) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของเด็กพิการต่อความพิการ และทัศนคติของเด็กพิการและครูตอกันและกัน สรุปผลการวิจัยว่า เด็กพิการลักษณะต่าง ๆ มีความรู้สึกไวต่อความรู้สึกนึกคิดและหาที่ผู้อื่นแสดงต่อตน ส่วนใหญ่ในด้านการยอมรับความพิการตามอก และแขนขาพิการได้รับการยอมรับเป็นอันดับแรก รองลงมาคือหูหนวก สำหรับทัศนคติของเด็กพิการ และครูที่ตอกันและกัน แสดงผลชัดเจนว่าทุกกลุ่มมีความรู้สึกและหาที่ที่ตอกัน

ผลการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของเด็กพิการซึ่งรวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตัวนั้น กระทำเมื่อหลายปีมาแล้ว ดังนั้นในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาอาจทำให้ทัศนคติของบุคคลดังกล่าวเปลี่ยนไป จึงควรมีการศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจังอีกครั้งซึ่งไปกว่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาในเรื่องนี้มีความสำคัญ เพราะจะทำให้ทราบถึงทัศนคติของกลุ่มบุคคลดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความเข้าใจ และทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากนี้ยังอาจเป็นแนวทางให้เกิดประโยชน์ต่อโครงการเรียนรวมซึ่งจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติต่อไปภายหน้า หวังว่าจะเป็นแนวทางในการพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งจะต้องพัฒนาให้ถูกทาง เพื่อให้เด็กเหล่านั้นสามารถอยู่ในสังคมกับคนปกติได้อย่างมีความสุข

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษา สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับที่ศึกษาในโรงเรียนโครงการเรียนรวม ที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กปกติที่เรียนรวมชั้นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ

4. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของครู และผู้บริหารสถานศึกษาระหว่างโรงเรียนสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโครงการเรียนรวมและโรงเรียนปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดโครงการอบรมผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษในการพิจารณาขยายการจัดโครงการเรียนรวมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าที่ศึกษาทัศนคติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของบุคคล 4 กลุ่มด้วยกันคือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครู และผู้บริหารสถานศึกษา
2. ประชากรที่ใช้ศึกษาประกอบด้วย
 - 2.1 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 - 2.2 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 - 2.3 เด็กปกติที่เรียนรวมชั้นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 - 2.4 เด็กปกติที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนปกติ สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 - 2.5 ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (โรงเรียนโสตศึกษา) สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

2.6 ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโครงการเรียนร่วม
สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

2.7 ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนปกติ สังกัด
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่

3.1 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนโสตศึกษา (โรงเรียน
สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน) จำนวน 61 คน

3.2 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม
จำนวน 35 คน

3.3 เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโครงการ
เรียนร่วม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน

3.4 เด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 73 คน

3.5 ครูและผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 56 คน

3.6 ครูและผู้บริหารโรงเรียนโครงการเรียนร่วม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
จำนวน 42 คน

3.7 ครูและผู้บริหารโรงเรียนปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 22 คน

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สถานภาพการเรียน หรือการทำงานของบุคคล เช่น

4.1.1 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกเป็น

4.1.1.1 นักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษา

4.1.1.2 นักเรียนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม

4.1.2 เด็กปกติ

4.1.2.1 นักเรียนในโรงเรียนโครงการเรียนร่วม

4.1.2.2 นักเรียนในโรงเรียนปกติ

4.1.3 ครูและผู้บริหารสถานศึกษา

4.1.3.1 โรงเรียนโสตศึกษา

4.1.3.1 โรงเรียนโครงการเรียนรวม

4.1.3.3 โรงเรียนปกติ

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ หัตถ์คติดอกเกิดจากความบกพร่องทางการได้ยิน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หัตถ์คติด หมายถึง ท่าที่ ความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการซึ่งเป็นไปโดยทั้งในทางที่ดี (Positive) ชั่วร้าย (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) คือสิ่งหนึ่งสิ่งใดในหนึ่งมุ่งเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่มีสภาพการได้ยินจากการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ แล้วได้ค่าเฉลี่ยของการได้ยินในหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 25 เดซิเบลขึ้นไป เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
3. เด็กปกติในโรงเรียนโครงการเรียนรวม หมายถึง เด็กที่ไม่มีสภาพความพิการใด ๆ ที่เรียนรวมชั้นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
4. เด็กปกติในโรงเรียนปกติ หมายถึง เด็กที่ไม่มีสภาพความพิการใด ๆ ที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนปกติ สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
5. โรงเรียนโสตศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับมัธยมศึกษา สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
6. โรงเรียนโครงการเรียนรวม หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรวมกับเด็กปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
7. โรงเรียนปกติ หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาให้กับเด็กปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

8. ครู หมายถึง บุคคลต่อไปนี้

8.1 ผู้ทำการสอนในโรงเรียนโสตศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด
กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

8.2 ผู้ทำการสอนในโรงเรียนโครงการเรียนรวม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

8.3 ผู้ทำการสอนในโรงเรียนปกติ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกองการศึกษา
มัธยม กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตพญาไท และเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

9. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่
ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของสถานศึกษาต่อไปนี้

9.1 โรงเรียนโสตศึกษา

9.2 โรงเรียนโครงการเรียนรวม

9.3 โรงเรียนปกติ ในเขตพญาไท และเขตห้วยขวาง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าวิจัยเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ผู้วิจัยจึงได้กำหนด และลำดับหัวข้อเรื่อง ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 การจำแนกลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโสตศึกษา
 - 2.1 ประวัติโรงเรียนโสตศึกษา
 - 2.2 ความหมายของโรงเรียนโสตศึกษา
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม
 - 3.1 ความหมายของการเรียนรวม
 - 3.2 การจัดโครงการเรียนรวมในประเทศไทย
 - 3.3 จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรวม
 - 3.4 วิธีการจัดการเรียนรวม
 - 3.5 การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียน
 - 3.6 ประโยชน์ของการเรียนรวม
 - 3.7 จุดมุ่งหมายของการจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนรวมกับเด็กปกติ
 - 3.8 การจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนรวม
 - 3.9 รายละเอียดในการจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนรวมกับเด็กปกติ

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโครงการเรียนรวม

4.1 วัตถุประสงค์ในการจัดโครงการเรียนรวม

4.2 วิธีดำเนินการจัดโครงการเรียนรวม

4.2.1 การรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4.2.2 การพิจารณาคัดเลือกเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4.2.3 ลักษณะการจัดชั้นเรียนรวม

4.2.4 การจัดครูสอน

4.2.5 การจัดการเรียนการสอนและประเมินผล

4.2.6 การจัดบริการพิเศษ

4.2.7 การส่งต่อนักเรียน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทัศนคติ

5.1 ความหมายของทัศนคติ

5.2 องค์ประกอบของทัศนคติ

5.3 การเกิดทัศนคติ

5.4 การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

5.5 ลักษณะของทัศนคติ

5.6 สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ

5.7 การวัดทัศนคติ

5.8 มาตรการวัดทัศนคติ

5.8.1 ความหมาย

5.8.2 ชนิดของมาตรการวัดทัศนคติ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่บกพร่องหรือสูญเสียการได้ยินเป็นเหตุให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจน โดยจำแนกลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยิน ตามระดับการได้ยินเสียง

2. การจำแนกลักษณะของความบกพร่องทางการได้ยิน

ทูนพิศ อมาตยกุล และคนอื่น ๆ (2522 : 22) ได้แบ่งระดับความพิการของหู โดยคัดแปลงจาก เดวิส (1964) ซึ่งใช้ตามมาตรฐานระหว่างชาติ ISO 1964 มีหน่วยเป็น เดซิเบล แบ่งเป็นระดับของความพิการได้ดังนี้

ระดับไม่เกินกว่า 27 เดซิเบล เป็นระดับการได้ยินของคนปกติ

ระดับ 27 - 40 เดซิเบล หูฟังน้อย ไม่ได้ยิน เสียงคนพูดเบา ๆ

ระดับ 40 - 55 เดซิเบล หูฟังปานกลาง หูคอยความดังปกติแล้วไม่ได้ยิน

ระดับ 55 - 70 เดซิเบล หูฟังมาก หูคอยดัง ๆ แล้วไม่ได้ยิน

ระดับ 70 - 93 เดซิเบล หูฟังรุนแรง ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องมือช่วยฟังจึงจะได้ยิน และได้ยินไม่ชัดเจนด้วย

ระดับ 93 เดซิเบลขึ้นไป หูหนวก ตะโกนขยายเสียงพูดแล้วก็ยังไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ

สเตร็ง และคนอื่น ๆ (ศรีธา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. 2523 : 239 - 240 ; อ้างอิงมาจาก Streng and others. n.d.) ได้จำแนกประเภทของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้คือ

0 - 20 เดซิเบล ปกติ

20 - 30 เดซิเบล หูฟังเล็กน้อยจนแทบเหมือนคนปกติ โรงเรียนควรให้ความสนใจเป็นพิเศษกว่าปกติบ้าง เพราะเด็กยังไม่เข้าใจภาษาพูดอยู่ หรือหูเสียเพียงข้างเดียว

30 - 40 เดซิเบล หูฟังมากกว่าพวกแรก เป็นพวกที่คาบเส้นอยู่ระหว่างคนปกติกับคนหูตึง

60 - 75 เดซิเบล หูฟังมาก แต่ยังมีการได้ยินหลงเหลืออยู่ ควรนำเขาไปกรมช่วยฝึกหัด เพื่อใช้การได้ยินที่ยังมีอยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เด็กพวกนี้ต้องเรียนภาษาและการพูด ห่างไปจากเด็กปกติ และต้องอาศัยเครื่องช่วยการได้ยินด้วย

มากกว่า 75 เดซิเบล หูฟังมาก พวกนี้ไม่อาจเข้าใจภาษาได้ แม้จะมีเครื่องช่วยการได้ยิน ต้องสอนเป็นพิเศษ จึงจะเข้าใจภาษาและสามารถเข้าใจภาษาได้

โครงการพัฒนศึกษาอาเซียน (2529 : 4 - 5) ได้จำแนกประเภทเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่มีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถได้ยินเสียงได้ ไม่ว่าจะได้เครื่องช่วยฟังหรือไม่ก็ตาม ซึ่งจำแนกตามเกณฑ์การพิจารณาอัตราความพิการของหูของสมาคมโสต ศอ นาสิกแพทย์แห่งประเทศไทย โดยใช้ค่าเฉลี่ยการได้ยินที่ความถี่ 500, 1000 และ 2000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ดีกว่ามี 4 ระดับ คือ

1.1 หูตึงระดับที่ 1 หูตึงน้อย (Mild) สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 40 เดซิเบล สามารถได้ยินเพียงเสียงกระซิบและเสียงจากทั่วไกล

1.2 หูตึงระดับที่ 2 หูตึงปานกลาง (Moderate) สูญเสียการได้ยินระหว่าง 41 - 55 เดซิเบล มีปัญหาในการรับเสียงพูดในระยะ 3 - 5 ฟุต มีปัญหาในการพูด เช่น พูดไม่ชัด พูดเสียงดังหรือเบาเกินไป ต้องใช้เครื่องช่วยฟัง และได้รับการฝึกจากนักแก้ไขการพูด

1.3 หูตึงระดับที่ 3 หูตึงมาก สูญเสียการได้ยินระหว่าง 56 - 70 เดซิเบล มีปัญหาในการได้ยิน และใช้คำพูดในชีวิตประจำวัน เพราะต้องใช้เสียงดังมากจึงจะได้ยิน ต้องใช้เครื่องช่วยฟัง รับบริการแก้ไขการพูด

1.4 หูตึงระดับที่ 4 หูตึงรุนแรง (Severe) สูญเสียการได้ยินระหว่าง 71 - 95 เดซิเบล ไม่ได้ยินเสียงพูดตามปกติแม้จะใช้เครื่องช่วยฟังแล้วก็ตาม มีปัญหาในการพูด

เช่น พืชไม้ซีก พืชไม้โต ไม่เข้าใจภาษา มีพัฒนาการทางภาษาพูดและเขียนแตกต่างจากเด็กปกติ บางคนต้องใช้ภาษามือ และหาทางในการสื่อความหมาย

2. เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากตั้งแต่ 95 เดซิเบลขึ้นไป ไม่ได้ยินเสียงแม้จะพูดดัง ๆ อาจรับรู้เสียงจากการสั่นสะเทือน ถ้าสูญเสียการได้ยิน ระดับนี้มาตั้งแต่กำเนิด จะพูดไม่ได้หรือไม่ได้รับการสอนพิเศษ ส่วนมากใช้ภาษามือและหาทางในการสื่อความหมาย

3. ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

นิวบี (Newby. 1958 : 31 - 55) ได้รวบรวมประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการได้ยินจากการนำเสียง เป็นความบกพร่องในส่วนของผู้ที่ทำหน้าที่นำคลื่นเสียงในอากาศ เช่น ในส่วนของหูชั้นนอก และหูชั้นกลาง ไตแก้ว เกิดการอุดตันในรูหู เยื่อแก้วหูทะลุ เป็นต้น
2. ความบกพร่องทางการได้ยินจากประสาทหูพิการ เกิดจากความบกพร่องของหูชั้นใน หรือส่วนของประสาทที่ติดต่อระหว่างหูชั้นในกับสมอง
3. ความบกพร่องรวม เป็นความบกพร่องทางการได้ยินที่เกิดจากการนำเสียงของหูชั้นนอกและหูชั้นกลาง รวมกับความพิการของประสาทหู
4. ความบกพร่องของสมองส่วนกลาง เนื่องจากสมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการรับเสียง ไม่สามารถทำหน้าที่อย่างปกติได้ อาจเกิดจากการอักเสบที่สมองหรือโรคกลุ่มเลือด

4. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

ความบกพร่องหรือความผิดปกติทางการได้ยิน อาจเกิดขึ้นได้หลาย กรณีดังนี้

(ศรีธา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. 2523 : 245 - 249)

1. สาเหตุที่สืบเนื่องมาแต่ก่อนเกิด อาจได้แก่ การเจ็บป่วยของมารดาขณะมีครรภ์ เช่น ตกเลือด เป็นหัดเยอรมัน ไข้หวัด คางทูม โดยเฉพาะในขณะที่ยังตั้งครรภ์อ่อน ๆ ช่วง 3 เดือนแรก ซึ่งมักส่งผลใหญ่ของทารกในครรภ์ผิดปกติ ส่วนพวกที่หูหนวกเนื่องมาจากประสาทหูเสีย โดยพันธุกรรม ก็มีปรากฏให้เห็นตั้งแต่เกิดหรือภายหลังเกิดไม่นานนัก

2. ความบอบช้ำหรือภาวะอื่น ๆ จากการคลอด เช่น ความผิดปกติในขณะคลอด
ปัญหาจากกลุ่มเลือดของแม่และลูกเข้ากันไม่ได้

3. สาเหตุที่เกิดขึ้นภายหลังการคลอด เช่น เกิดจากโรค อุบัติเหตุต่าง ๆ การแพ้อา
หาวปฏิกิริยา ในคนสูงอายุ หรือจากเสียงรบกวนจากสภาพแวดล้อม โดนแก เสียงจากเครื่องจักร
เครื่องยนต์ วัตถุระเบิด และสภาพทางจิตใจ

5. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บาร์เลย์ (กาญจนา พันตินันท์. 2514 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Bowlay. 2514 : 5)
ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้
ดังนี้

1. เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีภาวะทางสังคมสามารถมีเพื่อนได้ทั้งคนหูหนวกและคนปกติ
2. ศึกษาทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตให้แก่คนหูหนวก
3. ให้คนหูหนวกสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างปกติสุข
4. เพื่อให้คนหูหนวกเข้าใจสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ฯลฯ
5. สามารถติดต่อกับคนทั่วไปได้โดยการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน

ในการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น นิลวัลย์ อรรถแสง
(2521 : 1 - 4) ได้กล่าวว่าจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายประการ หงศ์วัชร์เอง บิศา มารดา
ศุภกครองและโรงเรียนหรือสถานให้บริการการศึกษาแก่คนเหล่านี้

1. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กเอง ได้แก่

1.1 ระดับของความพิการ หรือเด็กสูญเสียการได้ยินมากน้อยเพียงใด

1.2 อายุของเด็กเมื่อเริ่มสูญเสียการได้ยิน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการ

พิจารณาถึงระดับ และประเภทของความพิการของหู ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาพูดของเด็ก
ที่พิการนั้น เช่น เด็กที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด ก็ย่อมจะไม่สามารถใช้ภาษาพูดหรือพูดไม่ถูกต้อง
ชัดเจน เพราะไม่เคยได้ยินเสียงและไม่มีทักษะในการพูดมาก่อน เพราะฉะนั้นในการสอนซึ่งจำเป็น
ต้องใช้วิธีเริ่มพัฒนาทางการใช้ภาษา อันประกอบด้วยการฟัง ฟังพูดออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ในเด็ก

ที่สูญเสียการได้ยินหลังจากเด็กเคยใช้ภาษามาแล้ว ก็จะสามารถใช้ภาษาพูดได้ แต่จะมีปัญหาในการอนุรักษ์เสียงและความชัดเจนของเสียงพูด มากกว่าการพัฒนาหรือเริ่มสอนภาษา

จากการค้นคว้าและวิจัยพบว่า เด็กส่วนมากสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด หรือตั้งแต่ อายุยังน้อยมีอัตราส่วนเป็นสองเท่าของเด็กหูหนวกที่สูญเสียการได้ยินตอนหลัง ส่วนระดับของการได้ยินนั้นมีผลต่อการใช้สื่อความหมาย การจัดวิธีการสอนและระบบการศึกษาให้แก่เด็กอีกด้วย เช่น เด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่กำเนิดหรือในวัยทารกและยังไม่หัดพูด เด็กคนนั้นจะเติบโตขึ้นมาโดยไม่ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของเสียง ไม่ได้เลียนเสียงพูด และไม่มีภาษาเหมือนคนปกติ บางคนอาจใช้ภาษามือติดต่อกับผู้อื่น เพื่อสื่อความหมายและสนองความต้องการของตน เมื่อนำมาสอนพูดที่โรงเรียนก็จะมีปัญหาการเลียนเสียงไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัด ไม่พูดเพราะการสูญเสียการได้ยินดังกล่าว การสอนจึงต้องเน้นหนักไปในการพัฒนาคำพูด การฝึกฟังและการหัดออกเสียงให้ถูกต้อง เป็นต้น ส่วนเด็กที่สูญเสียการได้ยินภายหลังการมีภาษาพูดแล้ว จะเป็นปัญหาเรื่องการอนุรักษ์คำพูดและภาษาที่เกิดขึ้นแล้วให้คงไว้โดยการแก้ไขการพูด และเพิ่มศัพท์ทางภาษาใหม่มากขึ้นหลังการสูญเสียการได้ยิน เป็นต้น

1.3 ระดับสติปัญญาของเด็ก ในกรณีของเด็กที่มีการทางปัญญานั้น ระดับสติปัญญาเป็นสิ่งสำคัญในการเลือกใช้วิธีการสอนคนหูหนวกที่ต่างกัน เนื่องจากการใช้วิธีการสอนพูดนั้น ประกอบไปด้วยการฝึกฟัง การฝึกออกเสียงพูด การอ่านริมฝีปาก การอ่านคำพูด ตลอดจนการเรียนการใช้ภาษาพูด อ่าน และเขียนให้ถูกต้อง โดยวิธีนี้เด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียน ในโรงเรียนที่สอนพูดให้กับคนหูหนวกพบว่า ระดับสติปัญญาของเด็กเหล่านั้นมีเกณฑ์เฉลี่ยสูงกว่าเด็กหูหนวกที่ประสบความสำเร็จจากโรงเรียนที่ใช้ภาษามือ (Dale. 1974)

2. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับบิคามารคา หรืออุปการอง

บิคามารคา หรืออุปการองเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้เด็กหูหนวกที่ขาดภาษาในการติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ โดยการที่บิคามารคาติดต่อกับทางโรงเรียนโดยสม่ำเสมอ ในเด็กหูหนวกบางคนที่ยังเรียนการใช้ภาษามือ ถ้าอุปการองไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับทางโรงเรียน อุปการองอาจไม่เข้าใจความหมายของท่าทางของบุตรหลานของตน ทำให้เกิดช่องว่างหรือความเข้าใจผิด เด็กเกิด

ความตั้งใจ อันมีผลไปถึงพฤติกรรมอื่น ๆ และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนด้วย ส่วนในการสอน โดยวิธีสอนบุคคลนั้นแทบจะกล่าวได้ว่า ผู้ปกครองมีส่วนสำคัญที่สุดที่จะมีส่วนให้เกิดในปกครองของตน ชุคใดหรือไม่

3. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับโรงเรียนหรือสถานบริการการศึกษา

ส่วนมากการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะใช้หลัก การพิจารณาเกี่ยวกับระดับการได้ยิน และความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กเป็นสำคัญ ระดับการ ได้ยิน เช่น ระดับหูตึง หรือระดับหูหนวกซึ่งมีวิธีการสอนที่แตกต่างกัน เช่น ระดับหูตึง จะจัดเด็ก เหล่านี้ไว้ในชั้นที่ทำการสอนพูด เพื่อพัฒนาการพูด สอนภาษาพูด การอ่านการเขียนเหมือนกับเด็กปกติ โดยให้ครูประจำชั้นสอนวิชาทั่วไป มีครูพิเศษสำหรับแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียง การพูด หรือ สอนเพิ่มเติมทางภาษา ส่วนระดับหูหนวก วิธีการสอนพูดควรจะเป็นเรื่องของการเลือก โดยไม่บังคับ ว่าจะต้องเรียนวิธีสอนพูดแค่เพียงอย่างเดียว หรือทางโรงเรียนจะใช้วิธีการอื่นแทนการสอนพูด

ระบบการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (ศรีธา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. 2523 : 116 - 118) อาจจำแนกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังนี้คือ

1. วิธีพูด (Oral Method) หมายถึง การสอนโดยการพูดเป็นหลัก กล่าวคือ ผู้สอนจะฝึกหัดให้เด็กใช้ประสาทการได้ยินที่เหลือ สายตา และการสัมผัสมาเป็นประโยชน์ในการติดต่อ กัน การเข้าใจภาษาอาศัยการอ่านภาษาพูด ซึ่งจากการเคลื่อนไหวริมฝีปาก ลิ้น ทาทาง มีการใช้ เครื่องช่วยการได้ยิน และอาศัยการเขียนกระดานคำประกอบคำอธิบาย การดำเนินการสอนนี้สรุปได้ 4 ข้อ คือ

1.1 ใช้การอ่านริมฝีปาก โดยการจัดสรรให้เด็กได้คลุกคลีอยู่ในสิ่งแวดล้อม ที่ใช้การพูดเป็นหลัก โดยพยายามจัดสิ่งแวดล้อมดังกล่าวให้คงแต่ยังเป็นทารก

1.2 พยายามพัฒนาคานการพูด โดยให้เด็กเปลี่ยนเสียงที่ใช้ในการพูด ตั้งแต่ การหัดทำเสียงอ้อแอ้ เสียงที่ไร้ความหมาย เสียงพยัญชนะ สระ หรือเสียงผสมของพยัญชนะ สระ จนกระทั่งออกเสียงเป็นคำพูดที่มีความหมายแล้ว โขง ไปยังสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงเหล่านั้น

1.3 หัดอ่านตัวเขียนเมื่อเด็กรู้จักสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงก็สอนให้อ่านคำ ต่าง ๆ จากบัตรคำหรือกระดานคำ

1.4 หักเขียน ขึ้นคือไปก็คือหักเขียนคำที่ออกเสียง หรืออ่านได้

ในบางกรณี พวกที่สอนแบบนี้ไม่ได้คำนึงความลำบากขั้นของพัฒนาการทางภาษาตามธรรมชาติ หากการสอนเริ่มฝึกโดยให้รู้เรียนหัดอ่านริมฝีปากของครูพูด แล้วหัดอ่านตัวเขียนของคำนั้น ๆ จากบัตรคำ หรือจากข่าวหนังสือพิมพ์ ขึ้นคือไปจึงให้หักเขียนตัวอักษรต่าง ๆ ที่มีปรากฏในภาษาเขียนเมื่อผู้เรียนมีความสามารถถึงขั้นนั้นแล้วจึงค่อยฝึกพัฒนาการพูด

2. การใช้ภาษามือ (Manual System) หมายถึง การสอนโดยใช้ลักษณะท่าทางสื่อความหมายแทนการพูด อาจเป็นไปในรูปของการสะกดนิ้วมือ หรือใช้มือทำท่าแทนสถานการณ์ หรือสัญลักษณ์ของสิ่งที่ต้องการสื่อความหมาย โดยวิธีนี้เด็กสามารถแปลความหมายหรือแสดงความรู้สึกนึกคิดที่เป็นนามธรรมได้ โดยอาศัยประสบการณ์ไปโยงกับสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม พวกที่สอนโดยใช้ภาษามือนักพบว่าเด็กไม่ค่อยมีปัญหาความจิตใจเนื่องจากไม่มีข้อกีดขวางใจในการคิดสื่อความหมาย แม้ข้อเสียที่เป็นวิธีที่จำกัดการสื่อความหมายไม่อาจทำให้คนทั่ว ๆ ไปเข้าใจได้ แม้แต่พวกเดียวกันก็ยังอาจเข้าใจผิดได้

3. วิธีรวม (Total Communication) วิธีนี้ใช้ทั้งวิธีฝึกพูดและฝึกการใช้ภาษามือ หรือการสะกดคำด้วยนิ้วมือ โดยการเอาภาษามือมาช่วยในการอ่านริมฝีปาก ดังนั้นวิธีนี้จึงใช้ทั้งการฝึกพูด การอ่านภาษาพูด การใช้เครื่องช่วยการได้ยิน การสะกดคำด้วยนิ้วมือ และการเขียนคำบนกระดานดำ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโสตศึกษา

1. ประวัติโรงเรียนโสตศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งหน่วยสอนคนหูหนวกเป็นครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2494 ซึ่งตรงกับวันฉลองครบรอบไปแห่งการปฏิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ โดยอาศัยห้องเรียนหนึ่งของโรงเรียนเทศบาล 17 (วัดโสมนัสวิหาร) กรุงเทพมหานคร ทดลองสอนคนหูหนวกขึ้น รับนักเรียนไม่จำกัดอายุมีทั้งหมด 5 คน สังกัดแผนกการศึกษาสงเคราะห์ กรมสามัญศึกษา ม.ร.ว. เสริมศรี เกษมศรี เป็นคนไทยคนแรกสำเร็จ

การศึกษาปริญญาโททางการสอนคนหูหนวก จากวิทยาลัยโคลเลเกท ประเทศสหรัฐอเมริกา ใ้ทำ
การสอนด้วยตนเอง และเป็นครูใหญ่คนแรกของโรงเรียนสอนคนหูหนวก

ต่อมาการศึกษาคนหูหนวกได้เจริญเติบโต มีนักเรียนเพิ่มมากขึ้น ยังคงอาศัยห้องเรียน
ของโรงเรียนวัดโสมนัสหกลองสอนอยู่ ในปี พ.ศ. 2496 คุณหญิงโตะ นร เนติบัญชาภัก ได้มีจิตศรัทธา
บริจาคที่ดิน จำนวน 5 ไร่ 1 งาน 53 ตารางวา ให้แก่กระทรวงศึกษาธิการ และมอบตัวที่ดินซึ่งเป็น
สิ่งก่อสร้างให้ด้วย โรงเรียนสอนคนหูหนวกในประเทศไทย จึงได้ย้ายจากหน่วยทดลองสอนที่โรงเรียน
วัดโสมนัสมาอยู่ในบริเวณที่ดินของมูลนิธิเศรษฐเสถียร (จากนามสกุลเดิมของ พระยานรเนติบัญชาภัก
"เศรษฐบุตร" และนามสกุลเดิมของคุณหญิงโตะ "โชติเสถียร") ณ บ้านเลขที่ 137 ถนนพระราม 5
อำเภอคูสิด จังหวัดพระนคร และได้เปิดเป็นโรงเรียนสอนคนหูหนวกแห่งแรกในประเทศไทย เมื่อ
วันที่ 10 ธันวาคม 2496 โดยใช้นามว่า "โรงเรียนสอนคนหูหนวก" มีนักเรียนทั้งหมด 43 คน ครู
7 คน

เนื่องจากปริมาณนักเรียนหูหนวกได้เพิ่มขึ้นทุกปี กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดตั้งโรงเรียน
สอนคนหูหนวกขึ้นอีกแห่งหนึ่งในกรุงเทพ เมื่อ พ.ศ. 2504 โดยเรียกชื่อว่า "โรงเรียนสอนคนหูหนวก
หุ้ยมหาเมฆ" ส่วนโรงเรียนสอนคนหูหนวกแห่งแรกได้ชื่อว่า "โรงเรียนสอนคนหูหนวกคูสิด" ต่อมาได้
เปลี่ยนชื่อเป็น "โรงเรียนเศรษฐเสถียร" เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2518 และโรงเรียนสอนคนหูหนวก
หุ้ยมหาเมฆก็ได้เปลี่ยนชื่อเป็น "โรงเรียนโสคติศึกษาหุ้ยมหาเมฆ" ในปี พ.ศ. 2521 (รายงานวิจัย
สภาพการจัดการศึกษาพิเศษและการศึกษาสงเคราะห์ในประเทศไทย. 2524 : 75 - 76)

2. ความหมายของโรงเรียนโสคติศึกษา

จากรายงานวิจัยสภาพการจัดการศึกษาพิเศษและการศึกษาสงเคราะห์ในประเทศไทย
(2524 : 105) ได้กล่าวถึงความหมายของโรงเรียนโสคติศึกษาว่า โรงเรียนโสคติศึกษา คือโรงเรียนที่
จัดขึ้นสำหรับให้การศึกษแก่เด็กพิการทางโสด โคนก เด็กหูหนวกและเด็กหูตึง ขณะนี้โรงเรียนดังกล่าว
ทั่วประเทศ 8 โรงเรียน ได้แก่

1. โรงเรียนเศรษฐเสถียร
2. โรงเรียนโสคติศึกษาหุ้ยมหาเมฆ

3. โรงเรียนโสศศึกษาจังหวัดขอนแก่น
4. โรงเรียนโสศศึกษาจังหวัดตาก
5. โรงเรียนโสศศึกษาจังหวัดสงขลา
6. โรงเรียนโสศศึกษาจังหวัดชลบุรี
7. โรงเรียนโสศศึกษาอนุสารสุนทร
8. โรงเรียนโสศศึกษาวัดจำปา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม

✓ 1. ความหมายของการเรียนรวม

การเรียนรวม คือ การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข

ศรีธา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (2523 : 23 - 24) ได้ให้ความหมายของการเรียนรวมไว้ว่า การเรียนรวม หมายถึง การเรียนรู้การเจริญเติบโตในสิ่งแวดล้อมซึ่งเด็กพิการจะใกล้ชิดสัมพันธ์กับเด็กปกติในการรวมกิจกรรมต่าง ๆ กิจกรรมเหล่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับพัฒนาการต่าง ๆ ทุกด้าน เช่น ร่างกาย สังคม ภาษา และสติปัญญา ทั้งยังหมายถึงการจัดโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ตามความต้องการและความสามารถของเด็กโดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มเล็กอย่างเหมาะสม โดยให้เด็กทุกคนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และรวมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึง

2. การจัดการเรียนรวมในประเทศไทย

พ.ศ. 2500 กระทรวงศึกษาธิการจัดให้มีการทดลองเรียนรวมในโรงเรียนปกติขึ้นเป็นครั้งแรกในโรงเรียนประถมศึกษา 7 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนญาไท วัดชนะสงคราม วัดพญาไท วัดหนัง วัดนิมมานรดี สามเสนนอก และวัดชัยชนะสงคราม โดยจัดเฉพาะเด็กที่มี

ความบกพร่องทางสติปัญญาเท่านั้น ต่อมาปี พ.ศ. 2507 มีการจัดการสอนคนตาบอดเรียนรวมในโรงเรียนปกติขึ้น การจัดการเรียนรวมได้พัฒนาจนมีการจัดการเรียนรวมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นที่โรงเรียนอยุธยาไทย กระทั่งปี พ.ศ. 2520 ได้มีการประกาศการใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับใหม่ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญเกี่ยวกับเด็กพิการว่า "เป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดาที่ใดตามความเหมาะสม" (โครงการพัฒนาศึกษาอาชีวชน. 2529 : 2)

3. จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรวม

โครงการพัฒนาศึกษาอาชีวชน (2529 : 3) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรวม ดังนี้ คือ

1. เด็กพิการมีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนไกลบ้าน หรือไม่ต้องเดินทางไปโรงเรียน พิเศษที่อยู่ห่างไกลจนเป็นภาระของครอบครัวที่จะต้องรับส่ง ทั้งเป็นการประหยัดพลังงานและเวลา ของเด็กที่จะต้องใช้ในการเดินทาง โดยนำเวลานั้น ๆ มาใช้ฝึกหัดหรือฟื้นฟูสมรรถภาพเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถที่จะดำรงในสิ่งปกติให้ดีที่สุดได้
2. เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของครอบครัว ไม่ต้องเสียเงินส่งบุตรพิการไปอยู่โรงเรียนประจำ
3. เด็กพิการได้มีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดามารดา และญาติพี่น้องตามปกติ มีโอกาสประพฤติปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัว โดยไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ
4. เด็กพิการจะมีโอกาสเรียนรู้และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ซึ่งนับว่าเป็น ประสิทธิภาพตรงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนรู้ความตักทายของแต่ละบุคคล
5. เป็นการลดภาระของรัฐบาล เพราะการจัดตั้งโรงเรียนพิเศษเฉพาะต้องใช้ งบประมาณมาก
6. สังคมเข้าใจและยอมรับเด็กพิการว่ามีความสามารถเช่นเดียวกับเด็กปกติ และ ช่วยให้เกิดการอยู่รวมในสังคมอย่างเป็นประโยชน์ได้

4. วิธีการจัดการเรียนรวม

การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียนรวมมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับระดับของความสามารถ โดยยึดหลักให้เด็กได้รับประโยชน์ จากการเรียนรวมมากที่สุด แตกต่างประเภทถึงคงต้องให้เรียนในโรงเรียนเฉพาะ เช่น เด็กที่พูดทวนกลอนซ้ำ ถ้าจัดเข้าเรียนรวมในโรงเรียนปกติจะไม่ได้รับประโยชน์เต็มที่ เพราะเด็กจะมีปัญหาในการรับฟังและการสื่อความหมายในการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องตามระดับการศึกษา ฉะนั้นวิธีที่เหมาะสมสำหรับเด็กพูดทวนกลอนควรจะเป็นโรงเรียนสอนคนพูดทวนกลอนเฉพาะ หรือถ้าจะให้เรียนรวมก็ต้องเป็นการจัดชั้นพิเศษเฉพาะให้ในโรงเรียนปกตินี้ ๆ ส่วนในกรณีของเด็กที่พูดทวนกลอนที่สามารถรับฟังและสื่อความหมายโดยการพูดได้ ก็ควรจัดในแบบของการเรียนรวม โดยให้เรียนรวมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษ เช่น การแก้ไขการพูด หรือเรียนชั้นพิเศษเฉพาะในช่วงระยะหนึ่งก่อน และเมื่อสามารถสื่อความหมายด้วยการพูดการฟังได้ก็แล้ว จึงส่งเข้าเรียนรวมในชั้นเรียนปกติต่อไป หรือสำหรับคนตาบอดต้องให้ความรู้เพื่อการอ่านและเขียนด้วยภาษาที่เหมาะสมกับคนตาบอด คืออักษรเบรลล์ โดยให้เป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก่อนทั้งนี้ตามความจำเป็นและความเหมาะสมกับเวลา และผู้สอนเสริมวิชาการจะบริการให้ได้ (อรอนงค์ สุวรรณกุล. 2524 : 27)

5. การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียน

การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียนมี 5 วิธีด้วยกันคือ โครงการพัฒนาที่ศึกษาอาเซียน (2529 : 55)

1. เรียนรวมในชั้นเรียนปกติโดยได้รับบริการพิเศษบ้าง หรือไม่ต้องรับบริการพิเศษเลย เนื่องจากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนถึงระดับที่ช่วยเหลือตนเองได้แล้ว
2. เรียนรวมในชั้นปกติ และได้รับบริการพิเศษจากครูพิเศษสอน ครูที่ปรึกษา และหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ
3. เรียนรวมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษจากห้องเสริมวิชาการ
4. ชั้นพิเศษโดยส่งไปเรียนรวมในชั้นปกติบางวิชา
5. ชั้นพิเศษสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภทในโรงเรียนปกติ

6. ประโยชน์ของการเรียนรวม

ประเทศที่เจริญมั่งคั่งและประเทศที่กำลังพัฒนา มีความเห็นตรงกันว่า การจัดให้เด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติผลดีเป็นอย่างยิ่ง ถือว่าเป็นการประหยัดเงินของรัฐประการหนึ่ง เพราะไม่ต้องตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่ กล่าวคือการตั้งโรงเรียนใหม่แต่ละแห่งจะต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้างจะต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้างรวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก การจัดชั้นเรียนรวมในโรงเรียนปกติจึงเป็นการลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจัดการศึกษาอย่างหนึ่ง

ฮอทคิล (สุวิมล หุทประยูร และศรีสมร พินานนท์. 2528 ; อ้างอิงมาจาก Hotchkil. n.d.) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรวมไว้ ดังนี้

1. ทางด้านการเรียน เด็กมีโอกาสเรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติโดยไม่ข้อยกเว้น เช่น ถ้าเด็กเรียนในชั้นพิเศษครูก็จะให้ความพิเศษแก่เด็กมากขึ้น หรือตั้งความหวังไว้อย่างต่ำ เมื่อเด็กทำอะไรไม่ได้อีกครูก็จะปล่อย เพราะถือว่าเด็กมีความบกพร่อง ถ้าเด็กเรียนในโรงเรียนปกติ เด็กก็จะต้องปฏิบัติตามเด็กปกติ เช่น พยายามทำงานให้เสร็จเหมือนคนอื่น เด็กจะได้รับการฝึกต่าง ๆ มากขึ้น

2. ทางด้านสังคม เด็กสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติได้ดีขึ้น มีเพื่อนมากขึ้น ไม่เฉพาะแต่เพื่อนที่เรียนเท่านั้น เพื่อนบ้านเข้าใจเด็กดีขึ้นยอมรับลูกของตนมาเล่นด้วย เพราะเด็กอยู่ในโรงเรียนเดียวกับลูกของตน

3. การเปลี่ยนเจตคติเด็กปกติจะมีความเคยชินกับเด็กพิการมากขึ้น เพราะได้อยู่ร่วมกัน เรียนรวมกัน จึงไม่เห็นว่าเป็นมนุษย์ประหลาด น่ากลัว ขวัญขันในทางหาทางและรูปร่างอีกต่อไป นอกจากนี้เด็กยังเรียนรู้ว่าเด็กพิการต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้าง และมีความเข้าใจต่อเด็กพิการดีขึ้น ยอมรับและแสดงความเอื้อเฟื้อมากขึ้น

4. ประหยัดงบประมาณของรัฐ เมื่อเด็กพิการสามารถเรียนรวมในโรงเรียนปกติได้ รัฐก็ไม่จำเป็นต้องสร้างโรงเรียนพิเศษเฉพาะสำหรับเด็กพิการ จึงเป็นการลดค่าใช้จ่ายและงบประมาณไปมาก เพียงแต่เพิ่มบุคลากรที่จำเป็นบางอย่างขึ้นในโรงเรียนปกติเท่านั้น เช่น ครูสอนซ่อมเสริม หรือครูเวียนสอน หรือครูการศึกษาพิเศษในด้านการบริหารก็มีผู้บริหารของโรงเรียนปกติคนเดียว จึงเป็นการประหยัดในค่านางบประมาณของรัฐ

7. จุดมุ่งหมายของการจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ

บลัมเบอร์ก (Blumberg. 1973 : 174 - 175) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติว่าเป็นการช่วยเหลือเด็กในด้านภาษา และจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะให้เด็กได้รับการพัฒนาตั้งแต่ระยะแรกของชีวิตให้เร็วที่สุด เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพและทักษะในการติดต่อกับบุคคลอื่น ทำให้เด็กไม่ถูกทอดทิ้ง และสามารถมีความสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อนบ้าน ตลอดจนชุมชนได้เป็นอย่างดี

ลัทแมน (Luttmann. 1979 : 3 - 4) ได้กล่าวว่า การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติจะเป็นการช่วยให้เด็กเหล่านี้ได้มีทักษะในการติดต่อกับผู้อื่น รู้จักปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ และเมื่อโตขึ้นจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เป็นการช่วยให้เขาได้มีโอกาสอยู่รวมในสังคมได้อย่างปกติ

ศรีธา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม (2523 : 179) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กในชั้นเรียนปกติ ก็เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้รับการฝึกหัดเสียงพูดของคนทั่วไปได้มากขึ้น และเพื่อส่งเสริมทักษะในการติดต่อสื่อความหมายโดยเฉพาะการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยตลอดหวังว่าสภาพเช่นนี้จะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบความสำเร็จในด้านวิชาการ และขจัดหรือลดช่องว่างทางสังคมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่าการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ จะเป็นการช่วยให้เขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมของเด็กปกติ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

(คาซเมอร์และไทรบัส (Karchmer and Trybus. 1977 : 1 - 2) จอร์แดน (Jordan. 1962 : 87) และศรีธา นิยมธรรม (2523 : 120) ได้จัดรูปแบบของการเรียนร่วมกันของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติไว้ดังนี้

1. การเรียนรวมอย่างสมบูรณ์ เป็นการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติตลอดเวลา เด็กพวกนี้มักเป็นพวกที่มีการได้ยินเหลืออยู่มาก

2. การเรียนร่วมกับบางส่วน คือจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นบางชั่วโมง เพื่อรวมกิจกรรมทางวิชาการ และทางสังคมกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ในการอยู่ร่วมกับเด็กปกติ

3. การรวมทางสังคม การรวมแบบนี้จัดทำโดยการนำเอาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มาเข้าชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติในระยะพัก เช่น ตอนพักรับประทานอาหารกลางวัน หรือมีกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับเด็กปกติ

4. การแยกจากเด็กปกติทั้งหมด คือการจัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ออกจากเด็กปกติโดยเด็ดขาด มีโรงเรียน หลักสูตร อุปกรณ์ และเทคนิคการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยตรง

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอยู่หลายลักษณะ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความแตกต่างกัน ดังนั้นการพิจารณาให้เด็กเข้าเรียนรวมในโรงเรียนปกติจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ อีก เช่น ปริมาณของความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก สถิติอายุ บุคลิกภาพของตัวเด็ก สภาพครอบครัว ชนาคของห้องเรียนในโรงเรียนปกติ ความสามารถและความฉับของครู เป็นต้น (Dale. 1974 : 63)

8. การจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนรวม

ชมิค (Schmid. 1977 : 226) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรวม ไม่ได้นิยามความเพียงการนำเด็กที่มีความผิดปกติบางอย่างไปไว้ในชั้นเรียนปกติเท่านั้น แต่หมายถึงการจัดเด็กแต่ละประเภทตามชนิดของความบกพร่องของเด็ก โดยพิจารณาถึงความพร้อมและความสามารถในการเรียนว่าจะเรียนรวมชั้นบางเวลาหรือเต็มเวลา การเตรียมการสำหรับโรงเรียนที่เด็กจะเรียนรวม การจัดหาสิ่งที่จะช่วยเหลือ ตลอดจนการจัดครู และเครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ ให้กับเด็กด้วย

วัตสัน (Watson. 1973 : 154 - 155) ให้ความเห็นว่า การที่จะนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นต่าง ๆ ไปเรียนรวมในชั้นปกติหรือเล่นรวมกลุ่มนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับหลายกรณี เช่น พัฒนาการและการเจริญเติบโตของเด็ก บุคลิกภาพและพฤติกรรมทางสังคม ระดับ

ความสามารถในการแสดงออกทางภาษา การจัดให้เด็กเหล่านี้ได้เข้าเรียนในชั้นปกติจะช่วยกระตุ้นให้เด็กได้แสดงออกโดยใช้คำพูด

จอห์นสัน (Johnson. 1973 : 23) ได้ให้ความเห็นว่าการที่จะจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้อยู่ในชั้นปกติ ประเภทใดนั้นควรจะอยู่ที่ตัวเด็กที่มีความเข้าใจและสนองตอบต่อเสียงรอบตัวเพียงใด มีความเข้าใจภาษาเพียงใด มากกว่าจะพิจารณาจากการสูญเสียการได้ยินเพียงอย่างเดียว เพราะเด็กบางคนสามารถใช้การได้ยินที่หลงเหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์ได้เท่า ๆ กับเด็กที่สูญเสียการได้ยินน้อย ทั้ง ๆ ที่ดูจากตารางการสูญเสียการได้ยินแล้วอยู่ในชั้นมาก

โดยเขาได้ทดลองกับเด็กสามคนที่มีการสูญเสียการได้ยินเกินกว่า 80 เดซิเบล แต่สามารถปรับตัวเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ ต่อมาได้แยกเด็กออกให้สองคนกลับไปเรียนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกันอีกคนยังคงเรียนร่วมกับเด็กปกติ ผลของการทดลองปรากฏว่า เด็ก 2 คนที่กลับไปเรียนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถทางด้านภาษาและการพูดคล่องเมื่อเทียบกับเด็กอีกคนที่ยังเรียนร่วมกับเด็กปกติ นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านอารมณ์ และความประพฤติต่าง ๆ อีกด้วย

บริล (Brill. 1979 : 276) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติว่าจะต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ เช่น ความสามารถทางภาษาของเด็ก เด็กจะต้องอยู่ในชั้นเรียนที่นักเรียนไม่มาก เด็กควรจะอยู่ในวัยและระดับเดียวกับเด็กที่เข้าเรียน การจัดสภาพห้องเรียนต้องเอื้ออำนวยต่อการเรียนรวมชั้นอย่างที่สุด จะต้องมีความเข้าใจและรู้วิธีที่จะสอนเด็กทั้งสองกลุ่ม และเข้าใจเด็กอย่างแท้จริง นอกจากนี้เด็กเหล่านี้จะต้องได้รับการบริการต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนการเรียนเป็นอย่างมาก ถ้าไม่มีการจัดและวางแผนที่ดีพอหรือเพียงแต่ให้เด็กเข้าเรียนจัดเท่านั้นจะไม่เกิดผลอย่างใดเลย เขาได้สรุปว่า เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินมากและมีปัญหาอย่างมากในด้านการสื่อความหมายนั้น ไม่สมควรที่จะเข้าเรียนรวมในชั้นเรียนกับเด็กปกติ แต่ดำเนินการสูญเสียการได้ยินไม่มาก จึงเหมาะสมที่จะเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติได้

9. รายละเอียดในการพิจารณาจัดเด็กเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ

เด็กนักเรียน

1. อายุตามวัน เดือน ปีเกิด
2. ประเภทและระดับความพิการ
3. อายุที่เกิดความพิการ
4. ระดับความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
5. ระดับเชาวน์ปัญญา
6. ฐานะทางสังคม
7. สภาพความพิการรวมทั้งปรากฏ เมื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของการให้
8. บริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
9. สภาพการเคลื่อนไหวโดยเฉพาะเด็กเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ

และเด็กที่บกพร่องทางการมองเห็น

10. ความสำเร็จของการจัดเด็กเข้าชั้นเรียนทั้งในอดีตและปัจจุบัน
11. ความสามารถทางภาษาและการพูด
12. การตั้งความปรารถนาของนักเรียนและครูปกครอง

ครู

1. เตรียมตัวทางวิชาชีพหรือรับการอบรมครูประจำการในเรื่องนักเรียนพิการมาแล้ว
2. ประสบการณ์กับคณาจารย์นักเรียนพิการ
3. มีความตั้งใจจริงต่องานที่ต้องร่วมมือกับครูสอนเสริมและครูปกครอง
4. มีความเชี่ยวชาญในการกำหนดตารางเรียน วิธีสอน จำนวนนักเรียนและโครงสร้าง

ของชั้นเรียน

5. สามารถประเมินความต้องการในการเรียนรู้เป็นรายบุคคล การตั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์ วางแผนนำกลวิธีไปใช้สอนวัดและประเมินผลความก้าวหน้า
6. ยอมรับในหลักการเบื้องต้นว่านักเรียนทุกคนมีสิทธิ์ได้รับการศึกษาตามความเหมาะสมที่สุด ในสภาพแวดล้อมที่จำกัดน้อยที่สุด

ผู้บริหารจะต้องมีเจตนาพร้อมในการบริหารเพื่อจกบริการให้แก่เด็กนักเรียนโดยไม่คำนึงถึงสมรรถภาพหรือความบกพร่องในการเรียนรู้ คณะกรรมการฝ่ายบริหารนับตั้งแต่ผู้อำนวยการลงไปถึงหัวหน้าสาขาวิชา ต้องมีเจตนาพร้อมที่จะพิจารณาเพื่อหาทางเลือกที่มีความจำกั้นน้อยที่สุดเหมาะสมที่สุด ถ้าครูใหญ่ให้ความสนใจอย่างจริงจังต่อการบริการนักเรียนทุพประเภท จะมีอิทธิพลในทางบวกต่อเจตนาของครูที่มีต่อนักเรียนเหล่านั้นด้วย การพิจารณาของผู้บริหารต้องเป็นไปภายใต้นโยบายของรัฐ และต้องคำนึงถึงสมรรถภาพและศักยภาพตามธรรมชาติที่มีในเด็กแต่ละคนด้วย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงการเรียนรวม

เนื่องจากทรัพยากร บุคลากรและงบประมาณของรัฐมีจำกัด คณะเดียวกันรัฐมีความจำเป็นในการขยายงานการศึกษาพิเศษให้ทั่วถึง และเล็งเห็นว่าโรงเรียนปกติทั่วไปเป็นแหล่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อการขยายการศึกษาสำหรับเด็กพิการให้กว้างขวางและทั่วถึง ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการโดยกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา และสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ จึงมีโครงการรวมกันในการให้การศึกษแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับประถมศึกษาด้วยการขยายให้มัชเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้ชื่อว่า โครงการเรียนรวม โครงการนี้เริ่มครั้งแรกเมื่อปี 2516 ที่โรงเรียนพญาไท (ทองคำ ศุภชัย. 2531 : 22)

1. วัตถุประสงค์ในการจัดโครงการเรียนรวม

1. เพื่อช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พอจะเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ คือ สูญเสียการได้ยินไม่เกิน 85 เดซิเบล ให้มีโอกาสได้เรียนมากขึ้น ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ยังมีสติปัญญาและความสามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติให้ได้รับการศึกษาภาคบังคับ เช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไปและอยู่ในโรงเรียนจนครบตามเกณฑ์พระราชบัญญัติประถมศึกษา
3. เป็นการส่งเสริมสุขภาพจิตให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ช่วยลดปมด้อยช่วยให้สังคมยอมรับความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

4. ช่วยให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้ดีขึ้น เป็นการขจัดปัญหาทางสังคมให้ลดลง

5. เพื่อแก้ไขและซ่อมเสริมข้อบกพร่องทางด้านการฟัง อารมณ์และจิตใจ อันเนื่องมาจากความพิการให้แก่วัยเด็กที่เรียนรวมในโรงเรียนปกติให้ทันต่อเหตุการณ์ อันจะเป็นประโยชน์แก่เด็กและโรงเรียน

6. เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณของรัฐในการจัดโรงเรียนพิเศษเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประหยัดเวลาและบุคลากรได้เป็นอย่างดี

7. เพื่อช่วยให้บิดามารดา และผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยอมรับสภาพความพิการของบุตรหลาน และสนใจในการช่วยเหลือมากขึ้น

2. วิธีดำเนินการในการจัดโครงการเรียนรวมมีดังนี้

2.1 การรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.1.1 อายุ 6 - 8 ปี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

อายุ 7 - 14 ปี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 6

2.1.2 สูญเสียการได้ยินไม่เกิน 85 เดซิเบล

2.1.3 ระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยปกติ

2.1.4 ไม่มีความพิการอื่น ๆ ร่วมด้วย

หลักฐานในการรับสมัคร

1. หลักฐานแสดงระดับการได้ยิน

2. หลักฐานแสดงระดับสติปัญญา

3. ทะเบียนบ้าน

4. ผู้สมัคร

5. หลักฐานการเรียนจากโรงเรียนเดิม

สถานที่ติดต่อและรับสมัคร

1. สำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

2.2 การพิจารณาคัดเลือกเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร และกองการศึกษาพิเศษ ประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ เช่น ด้านการศึกษาพิเศษ ด้านพฤติกรรมของเด็ก ด้านการเรียนการสอนเด็กการศึกษาพิเศษ ฯลฯ จะร่วมกันพิจารณาคัดเลือกเด็กตามเกณฑ์ที่กำหนด เน้นเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา การพูด ความสามารถในการช่วยเหลือตัว และความสามารถในการปรับตัวของเด็ก

2.3 ลักษณะการจัดชั้นเรียนรวม

ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 24) ได้กล่าวถึงการจัดชั้นเรียนรวมในโรงเรียน โครงการเรียนรวมว่า แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. เรียนรวมเต็มเวลา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินน้อย มีความสามารถทางภาษา การพูด การเรียนรู้ และระดับสติปัญญาดี จะได้รับการพิจารณาให้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ เต็มเวลา กล่าวคือ เรียนทุกวิชาตามเด็กปกติ ในชั้นนี้จะประกอบด้วยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 1 - 2 คน ที่เหลือจะเป็นเด็กปกติ

2. การวัดจุดประสงค์ อาจจะยืดหยุ่นหรือดัดแปลงจุดประสงค์บางบางจุด เพื่อให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. การประเมินผลการเรียนใช้ข้อสอบเหมือนเด็กปกติ

4. เกณฑ์การตัดสิน ใช้เกณฑ์ของเด็กปกติ เช่น มีเวลาเรียนตลอดปี การศึกษาไม่ต่ำกว่า 80 % ผลการเรียนไม่ต่ำกว่าในระดับ 1 เป็นต้น (ทองคำ ผดุงสุข, 2531 : 25)

2.6 การจัดบริการพิเศษ

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทุกคน จะได้รับบริการพิเศษต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดให้เช่น

1. การฝึกและการแก้ไขการพูดผิดปกติ

2. การสอนซ่อมเสริม

3. การร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น การฝึกการบริหาร การแข่งขันกีฬา การไปทัศนศึกษานอกสถานที่ การตรวจวัดระดับการได้ยิน การตรวจเช็คเครื่องช่วยฟัง การตรวจวัดระดับสติปัญญา

4. การช่วยเหลือเด็กยากจน โดยทางโรงเรียนจะจัดเสื้อผ้า อุปกรณ์การเรียน หนังสือเรียน ตลอดจนอาหารกลางวัน

5. การให้คำปรึกษาแนะนำแก่เด็กและผู้ปกครอง

6. การตรวจสอบสภาพนักเรียน (โครงการพัฒนาศึกษาอาเซียน. 2529 : 77)

2.7 การส่งต่อนักเรียน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียน จะได้รับการแนะแนวจากบุคลากรฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนตลอดจนจากครูประจำชั้นทั้งด้านการเรียนและปัญหาส่วนตัว การส่งตัวจึงดำเนินการไปตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคนซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินค่อนข้างมาก พัฒนาการทางภาษาและการพูดไม่ดี ผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ไม่สามารถเรียนโดยใช้ระบบการพูดอีกต่อไปได้ โรงเรียนจะแนะนำให้เด็กดังกล่าวเรียนโดยใช้ระบบรวมคือ ใช้ทั้งการพูดและภาษามือ โรงเรียนที่สอนเช่นนี้ได้แก่ โรงเรียนเศรษฐเสถียร โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ เป็นต้น

2. นักเรียนที่จบการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียนคือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสูญเสียการได้ยินค่อนข้างน้อย มีระดับผลการเรียนดี พัฒนาการทางภาษาและการพูดตลอดจนการปรับตัวดี จะได้รับการแนะนำให้ไปสมัครสอบในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่ว ๆ ไป หากไม่สามารถสอบเข้าได้ เด็กเหล่านี้ก็สามารถไปเรียนต่อได้ที่โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์

3. นักเรียนที่จบการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียน คือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสูญเสียการได้ยินค่อนข้างมาก ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง จะได้รับคำแนะนำให้เข้าเรียนที่โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ เพราะมีครูซึ่งมีความรู้ด้านการสอนเด็กการศึกษาพิเศษ คอยให้ความช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษา

4. นักเรียนที่จบการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียน คือจบชั้นประถมศึกษา 6 ซึ่งสูญเสียการได้ยินค่อนข้างมาก ผลการเรียนไม่ดีเท่าที่ควรและไม่ต้องการศึกษาต่อทางด้านวิชาการ จะได้รับการแนะนำให้เรียนคานอาชีวะ เช่น โรงเรียนสารพัดช่าง วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ หลักสูตร 1 ปี สถานบันออกแบบเสื้อผ้า สถานบันเกี่ยวกับการเสริมสวย หรือบางรายอาจไปช่วยเหลือบิดา มารดา ประกอบอาชีพ เป็นต้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

1. ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติ (Attitude) หรือเจตคติ แปลว่า โนม เอียง เหมาะสม โนมให้ความหมายของทัศนคติไว้ เช่น นอร์ธ และแชพแมน (North and Chapman. 1973 : 464) ได้สรุปเกี่ยวกับทัศนคติว่า เป็นแบบแผนของพฤติกรรม ความคาดหวังหรือแนวโน้มการตัดสินใจในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมซึ่งได้รับอิทธิพลจากสังคม ส่วน กูด (Good. 1959 : 48) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นภาพความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่นเกี่ยวกับ เชื้อชาติ สีผิว (2520 : 41) ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2522 : 61) และกมลรัตน์ หล้าสว่าง (2528 : 374) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ทัศนคติเป็นความพร้อมของร่างกายที่มีแนวโน้มจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าให้ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ในการสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนวนการอบรมให้เรีนรู้อะเบื้อบวิธีของสังคม

ดังนั้นจึงพอสรุปความหมายของทัศนคติได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็น ที่มีต่อสิ่งหนึ่งภายหลังจากที่คนเรารับประสบการณ์มาแล้ว และจะแสดงออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ คำนวณ คำนวณ หรือเฉย ๆ

2. องค์ประกอบของทัศนคติ

ลัดดา กิติวิภาต (2525 : 4 - 5) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทัศนคติว่า มีองค์ประกอบ

3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด (Cognitive Component) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เขาจะมีทัศนคติต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) คือ ความรู้ที่มาจากข้อ 1 ทำให้เกิดการประเมินสิ่งนั้นว่าดีหรือไม่ดี ผลที่เกิดคือ ความรู้สึก อารมณ์ ซึ่งมีทั้งด้านบวกและด้านลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือถ้ามีสิ่งเร้าที่มีความเหมาะสมจะเกิดการปฏิบัติหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. การเกิดทัศนคติ

1. การเกิดทัศนคติด้านความรู้ ความคิด เกิดจากการที่บุคคลรับและสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคม และมีการจัดประเภทหรือหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้รับเพื่อช่วยในการรับรู้ของบุคคล
2. การเกิดทัศนคติด้านความรู้สึก เป็นอารมณ์หรือความรู้สึกที่สอดคล้องกับความคิด เกิดขึ้นจากการวางเงื่อนไขช่วยการให้รางวัล การลงโทษ และความคุ้นเคยกัน
3. การเกิดทัศนคติด้านพฤติกรรมเกิดจากการที่บุคคลทำตามความคาดหวังหรือบรรทัดฐานของสังคม

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 63 - 64) กล่าวถึงการเกิดทัศนคติว่า โดยทั่วไปเกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ในสังคม ซึ่งขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนรู้นั้นแตกต่างกันแล้วแต่ชนิด ลักษณะของทัศนคติ บุคคล และสิ่งแวดล้อม

4. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

เนื่องจากทัศนคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ เพราะทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ ไทรแอนดิส (Triandis. 1971 : 3) กล่าวถึง สาเหตุการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า มีสาเหตุจาก

1. ได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคล หรือสื่อมวลชน
2. ได้รับประสบการณ์ตรง หรือความกระทบกระเทือนใจ

3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับทัศนคติของตน
4. การรักษาทางจิตใจเพื่อให้เข้าใจเหตุผลให้ถูกต้องขึ้น
5. เปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

แมคไกว (Mcguire. 1968 : 1130 - 1187) ได้อธิบายถึงขั้นตอนของกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ว่ามี 5 ขั้นตอน คือ

1. การใส่ใจ (Attention)
 2. ความเข้าใจ (Comprehension)
 3. การมีสิ่งใหม่เกิดขึ้น (Yielding)
 4. การเก็บเอาไว (Retention)
 5. การกระทำ (Action)
5. ลักษณะของทัศนคติ

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 270) -- กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติว่ามีอยู่ด้วยกันคือ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือการใคร่ปรารถนา
2. ทัศนคติเป็นค่านีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม
3. ทัศนคติสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่นได้
4. ทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้

6. สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ

สุชา จันทระ และสุรางค์ จันทระ (2517 : 98) กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ มีดังต่อไปนี้

1. บิดามารดาเป็นผู้อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก เด็กย่อมมีความเอนเอียงไปทางบิดา มารดา ไม่มากนัก
2. วัฒนธรรมภายในสังคม คนที่มีอาชีพต่างกัน อยู่ในชนชั้นของสังคมต่างกัน หรือนับถือศาสนาต่างกันย่อมมีทัศนคติต่างกัน

3. การศึกษา การเรียนในสถานศึกษาขอมมีส่วนในการสร้างทัศนคติของเด็ก

4. สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ขอมมีอิทธิพลในการปลูกฝังและเปลี่ยนแปลงทัศนคติใดเช่นกัน

7. การวัดทัศนคติ

ซูซีท ออนโลกสูง (2522 : 111 - 113) กล่าวถึงวิธีการวัดทัศนคติไว้ว่า ในการที่จะทราบถึงทัศนคติของใครคนใดคนหนึ่ง ที่มีต่อวัตถุ คน สิ่งกัมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ว่าจะเป็นอย่างไรมันทำได้โดยวิธีต่อไปนี้

1. ใช้แบบสอบถาม
2. สังเกต สัมภาษณ์ และบันทึก
3. ใช้สิ่งกัมมิ
4. การใช้วิธีสร้างจินตนาการ

8. มาตราวัดทัศนคติ *มาตราวัดทัศนคติที่มีผลในทางจิตวิทยา*
มาตราวัดทัศนคติที่มีผลในทางจิตวิทยา

ทวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 372) กล่าวถึงความหมายของมาตราวัดทัศนคติว่า หมายถึงสเกลของข้อความจำนวนหนึ่งที่ใช้วัดความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ และเป็นความรู้สึกที่ค่อนข้างจะลึกซึ้ง ใช้วัดกับข้อมูลทางจิตอารมณ์ (Affective Domain) และมาตราที่ใช้ในการวัดทัศนคติที่นิยมใช้กันทั่ว ๆ ไป มีอยู่ 3 ชนิด คือ

1. วิธีของ เทอร์สไตน์ 1. มาตราวัดทัศนคติที่นิยมใช้กันทั่ว ๆ ไป มีอยู่ 3 ชนิด คือ
2. วิธีของ ลิเคิร์ท 2. มาตราวัดทัศนคติที่นิยมใช้กันทั่ว ๆ ไป มีอยู่ 3 ชนิด คือ
3. วิธีวัดทัศนคติโดยใช้ความหมายทางภาษา (วิธีของ ออสกู๊ด) 3. มาตราวัดทัศนคติที่นิยมใช้กันทั่ว ๆ ไป มีอยู่ 3 ชนิด คือ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การสร้าแบบสอบถามตามวิธีของ ลิเคิร์ท (Likert) ซึ่งเป็นการวัดทัศนคติที่มีผลในทางจิตวิทยา

ทวงรัตน์ - ทวีรัตน์ (2530 : 372) ได้กล่าวถึงขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษา
2. ให้ความหมายของทัศนคติคือสิ่งที่เรากำลังจะศึกษา

3. สร้างข้อความให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งที่จะศึกษา
 4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นโดยผู้สร้างข้อความเองและนำไปให้ผู้อื่นความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบ
 5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนนำไปใช้จริง
 6. กำหนดการให้คะแนนการตอบของแต่ละตัวเลือก โดยทั่วไปนิยมกำหนดคะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 (หรือ 4, 3, 2, 1, 0) สำหรับข้อความทางบวก และ 1, 2, 3, 4, 5 (หรือ 0, 1, 2, 3, 4) สำหรับข้อความทางลบ
- มาตรการที่สนับสนุนการวัดของ ลิเกิร์ต ไม่ต้องมีผู้ตัดสิน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จรรยา สุวรรณศักดิ์ (2517 : 38 - 41) ได้ศึกษาทัศนคติของเด็กต่อการตอบคำถาม และทัศนคติของเด็กและการครูตอบกันและกัน ผลการวิจัยพบว่าเด็กและการและประเภทมีความต้องการในด้านต่าง ๆ เหมือนกับเด็กปกติ มีความไวต่อความรู้สึกนึกคิดและหาที่ผู้อื่นแสดงต่อตน ส่วนในด้านการยอมรับความพิการเด็กหูหนวกจะยอมรับความพิการ รองลงมาจากเด็กตาบอด สำหรับทัศนคติของเด็กและการและครูตอบกันและกัน เด็กและการและครูจะมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน แต่ยังมีครูอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่แสดงความรู้สึกนึกคิดต่อการสอนเด็กพิการยังไม่พอใจ

อรอนงค์ สุวรรณกุล (2525 : 97 - 98) ได้ศึกษาทัศนคติของครูปกครอง ที่มีต่อบุตรหลานที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านการศึกษาและการเลี้ยงดู พบว่าครูปกครองส่วนใหญ่เห็นความสามารถด้านการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยจะให้เด็กได้รับการศึกษาสูงสุดเท่าที่ความสามารถของเด็กและสถานประกอบการจะจัดให้ได้ ครูปกครองนิยมที่จะเลือกโรงเรียนที่สอนเด็กบกพร่องทางการได้ยินและที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2527 : 40) ได้ทำการศึกษาความต้องการและโอกาสทางการศึกษาของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย และปัญญา ในด้านทัศนคติของครูปกครอง

บทบาทที่ต่อการจัดการศึกษาพิเศษ พบว่าผู้ปกครองคนพิการที่อยู่ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ เห็นด้วยกับการจัดการศึกษาพิเศษ ให้แก่คนพิการมากกว่าผู้ปกครองคนพิการที่อยู่นอกโรงเรียน

ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 75) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติพบว่า ความสำเร็จในการจัดการเรียนรวมนั้นได้มาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นส่วนสำคัญ และขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ แต่ที่สำคัญคือ ครูสอนจะต้องเข้าใจเด็ก และมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้บริหารโรงเรียนควรเห็นความสำคัญของการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติในต่างประเทศ

บาร์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Barker and others. 1953) ได้สรุปลักษณะทัศนคติซึ่งบุคคลอื่นมีต่อผู้พิการ และทัศนคติของผู้พิการที่มีต่อตัวเองไว้อย่างน่าสนใจหลายประการที่สำคัญคือ ทัศนคติที่แสดงออกในคำบางประการ และลักษณะความเอาใจใส่ที่เจตนามากเกินไป ในคำของผู้ปกครองนั้น แท้จริงเป็นการปกปิดทัศนคติที่อยู่ลึกกลง ไปซึ่งได้แก่ความรู้สึกที่ซึ่งซึ่งอันไม่อาจแสดงออกให้ผู้อื่นเห็นได้ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งได้แก่ทัศนคติของผู้พิการกับเพื่อนปกติ มักจะมีข้อขัดแย้งกันเกี่ยวกับความหมายของการให้ความช่วยเหลือ ความอาทรหรืออาทรเกิน ความสงสาร และความอับโชค ทัศนคติของผู้พิการ และเพื่อนที่เกี่ยวข้องได้รับอิทธิพลจากสถานการณ์ทางสังคม เมื่อมีการสังสรรค์อย่างใดอย่างหนึ่ง เกิดขึ้น

คอสลิน (Coughlin. 1958) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อลูกพิการ สรุปได้ดังนี้

1. พ่อแม่ที่มีการศึกษาดีจะยอมรับปัญหาในความพิการของเด็ก จะให้ความสนใจ และมีความสนใจ และมีกำลังใจในการที่จะหาสิ่งทดแทนความพิการให้ลูก
2. พ่อแม่ที่ยอมรับลูกพิการของตนอย่างสมบูรณ์ทางอารมณ์ มักมีการใช้สติปัญญาเพื่อความเข้าใจเด็กน้อยมาก หรือไม่เลย
3. พ่อแม่ผู้มีสติปัญญาเข้าใจปัญหาได้เป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถยอมรับเด็กได้ทางอารมณ์

4. พ่อแม่ซึ่งไม่อาจยอมรับเด็กได้ทั้งทางด้านการใช้สติปัญญา เพื่อความเข้าใจและทาง
ด้านอารมณ์

ฮารริง และสเติร์น (Haring and Stern. 1958) ได้ศึกษาพบว่า ทักษะ ความต้องการ
และข้อขัดแย้งที่ครูมีอยู่ในความรู้สึกของตนเอง สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมของครูที่มีผลต่อ
การพัฒนาทางสังคมของเด็ก ผลการวิจัยพบว่า การปรับตัวทางส่วนตัวของครูและการปรับตัวของเด็ก
มีความสัมพันธ์กันสูง ครูที่มีความเข้าใจตนเองได้ดี จะสามารถยอมรับเด็กที่แสดงพฤติกรรมที่ขัดกับสังคม
ได้ดีกว่าครูที่มีความเข้าใจในตนเองน้อย

แพตตัน (Patton. 1984) ได้ศึกษาทัศนคติของอาจารย์ที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยชุมชนแห่งหนึ่งในรัฐเวอร์จิเนีย ผลการศึกษพบว่า อาจารย์ในวิทยาลัย
ชุมชนแห่งนี้มีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตัวแปร 2 ตัวที่ทำให้ทัศนคติของอาจารย์
แตกต่างกันคือ เพศของอาจารย์และการปฐมนิเทศอาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
อาจารย์หญิงมีทัศนคติในทางบวกมากกว่าอาจารย์ชาย อาจารย์ที่เคยสอนจิตวิทยาหรือมีพื้นฐานเกี่ยวกับ
เด็กที่มีความต้องการพิเศษมาก่อนจะมีทัศนคติที่ดีในทางบวกมากกว่าอาจารย์อื่น ๆ

เคลเลอร์ (Keller. 1987) ได้ศึกษาทัศนคติของบุคลากรการศึกษาที่มีต่อเด็กพิการ
ผลการศึกษพบว่าทัศนคติของครูใหญ่ ครูการศึกษาพิเศษ และผู้บริหารการศึกษา ที่มีต่อเด็กพิการไม่
แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ครูใหญ่มีความเห็นว่าชั้นเรียนสำหรับเด็กพิการ ไม่ควรแยกจาก
ชั้นเรียนเดิมปกติ แต่ครูการศึกษาพิเศษและผู้บริหารการศึกษานิเทศเห็นว่าห้องเรียนสำหรับเด็กพิการ
ในบางครั้งควรแยกจากห้องเรียนสำหรับเด็กปกติ

จากเอกสารและงานวิจัยที่ได้กล่าวมา เห็นได้ว่าทัศนคติจะเป็นตัวที่กำหนดแนวทางในการจัด
การศึกษาที่เหมาะสมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพื่อให้เขาสามารถพัฒนาตนเองได้ถูกทาง
งานวิจัยนี้จึงได้ศึกษาทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยิน ว่ามีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างไร และแตกต่างกันในด้านใดบ้าง

สมมติฐานของการศึกษาครั้งนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครู ผู้บริหาร มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในทางบวก
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนโสตศึกษา กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนโครงการเรียนรวม มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน
3. เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโครงการเรียนรวม กับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน
4. ครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวมและโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จัดเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโสตศึกษาในสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนโครงการเรียนรวมสังกัดกองการศึกษาพิเศษ หรือกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

2. เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกองการศึกษาพิเศษ หรือกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3. ครูและผู้บริหารสถานศึกษาของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในข้อ 1 และ 2 ซึ่งมีวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

กลุ่มที่ 1 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษา
ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน

ขั้นที่ 1 รวบรวมรายชื่อ รายชื่อโรงเรียน และจำนวนนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโสตศึกษา ซึ่งได้แก่ โรงเรียนเศรษฐเสถียร โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร

ขั้นที่ 2 สุ่มห้องเรียนมาระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน ได้จำนวนห้องเรียนทั้งหมด
21 ห้องเรียน

ขั้นที่ 3 สุ่มนักเรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างมาร้อยละ 30 ของนักเรียนในห้อง
ได้จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 61 คน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในโรงเรียนโครงการเรียนรวม ได้มา
โดยการเลือกแบบเจาะจง

- 1) รวบรวมรายชื่อโรงเรียนโครงการเรียนรวมในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ โรงเรียนทูลุ่ยประชาสรรค์ และโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
- 2) ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทุกคน
เป็นกลุ่มตัวอย่าง จึงแสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น จำแนกตามสถานศึกษา

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	สถานศึกษา	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
โรงเรียนโสตศึกษา	เศรษฐเสด็จ	12
	โสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ	10
	โสตศึกษาจังหวัดตาก	7
	โสตศึกษาจังหวัดสงขลา	8
	โสตศึกษาจังหวัดชลบุรี	6
	โสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น	12
	โสตศึกษาอนุสารสุนทร	6
	รวม	61
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	สามเสนวิทยาลัย	9
	พิบูลย์ประชาสรรค์	30
	รวม	35
รวมทั้งสิ้น		96

จากตาราง 1 แสดงถึงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโสตศึกษา 61 คน โรงเรียนโครงการเรียนรวม 35 คน
รวมทั้งสิ้น 96 คน

กลุ่มที่ 2 ไคแน้ เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนโครงการเรียนรวม และเด็กปกติ ในโรงเรียนปกติ สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งไคแน้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 รวบรวมรายชื่อเด็กเรียนปกติ ที่เรียนร่วมชั้นเรียนกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโครงการเรียนรวม (ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มแรก) และรายชื่อโรงเรียนปกติที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษาเดียวกันกับโรงเรียนโครงการเรียนรวม แล้วเลือกมาเขตการศึกษาละ 1 โรงเรียน ซึ่งไคแน้ โรงเรียนกุนทรวิฑูรธารามวิทยาคม (อยู่ในเขตการศึกษาเดียวกันกับโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์) โรงเรียนแม่กะสันวิทยา(อยู่ในเขตการศึกษาเดียวกันกับโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย)

ขั้นที่ 2 สุ่มห้องเรียนมาระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน ได้จำนวนทั้งสิ้น 12 ห้อง จำนวนทั้งสิ้น 623 คน

ขั้นที่ 3 สุ่มนักเรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 20 ของนักเรียนในห้อง ได้จำนวนทั้งสิ้น 113 คน ดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามสถานศึกษา

เด็กปกติ	สถานศึกษา	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	สามเสนวิทยาลัย	24
	พิบูลประชาสรรค์	24
	รวม	40
โรงเรียน	ศูนย์บูรณาการวิทยาคม	36
	มักกะสันพิทยา	37
	รวม	73
รวมทั้งสิ้น		113

จากตาราง 2 แสดงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กปกติ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนในโรงเรียนโครงการเรียนรวม จำนวน 40 คน และเด็กปกติชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนในโรงเรียนปกติ จำนวน 73 คน รวมทั้งสิ้น 113 คน

กลุ่มที่ 3 ได้แก่ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย คือ

1. รวบรวมจำนวน รายชื่อ ของครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้บริหารสถานศึกษาของเด็กที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้บริหารสถานศึกษาของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รอยละ 50 ของห้องเรียน

2. สุ่มครูและผู้บริหารที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนทั้งสิ้น 120 คน ดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ครู และผู้บริหารสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามสถานศึกษา

สถานศึกษา	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนโสตศึกษา	56
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	42
โรงเรียนปกติ	22
รวม	120

จากตาราง 3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู และผู้บริหารสถานศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโสตศึกษา 56 คน โรงเรียนโครงการเรียนรวม 42 คน โรงเรียนปกติ 22 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นแบบสอบถาม จำนวน 3 ชุด คือ ชุดที่ 1 แบบสอบถามสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชุดที่ 2 แบบสอบถามสำหรับเด็กปกติ และชุดที่ 3 แบบสอบถามสำหรับครูและผู้บริหารสถานศึกษา แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน และแบบสอบถามในแต่ละชุดจะแตกต่างกัน แต่เฉพาะในตอนที่ 1 เท่านั้น คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ เช่น สถานภาพทางการเรียน หรือการทำงาน เพศ ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประกอบด้วยคำถามทั้งสิ้น 40 ข้อ โดยจำแนกเป็นลักษณะใหญ่ๆ 4 ด้าน คือ ด้านการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคม ด้านความเห็นใจและอื่น ๆ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างอิสระ ดังแสดงในภาคผนวก ก

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. รวบรวมข้อมูลจากเอกสารตำรา และวารสารวิชาการ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทัศนคติ และความบกพร่องทางการได้ยิน

2. ศึกษาระเบียบการวิจัย พร้อมทั้งปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำไปสร้างแบบสอบถาม

3. กำหนดเนื้อหาสาระในคำถามที่จะเป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ คือ ด้านการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคม ด้านความเห็นใจและอื่น ๆ ในแต่ละด้านจะมี 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ รศ.ดร.ศุภง อารยะวิบูลย์ รศ.ศรีธยา นิยมธรรม ผศ.ประจักษ์ อภิรักษ์กุล

คร.มลิวัลย์ ธรรมแสง และอาจารย์ทุนศักดิ์ ภูริปริษา พิจารณาแก้ไขให้ได้แบบสอบถามที่มีความถูกต้องชัดเจน แล้วนำมาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงพิสัย

5. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มประชากรที่ใช้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ทั้งหมด 90 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.632 (ดูภาคผนวก ข)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือจากมหาวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือไปยังกองการศึกษาพิเศษ และกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อออกหนังสือถึงหัวหน้าสถานศึกษาในสังกัด
2. นำหนังสือจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการไปยังโรงเรียนในสังกัดพร้อมแบบสอบถาม เพื่อขอความร่วมมือจากผู้บริหาร ครู และเด็ก ในการตอบแบบสอบถาม พร้อมกันวันและเวลาเก็บแบบสอบถามคืน
3. ผู้วิจัยไปรับแบบสอบถามคืนตามวันเวลาที่นัดหมายไว้
4. ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืน จำนวน 329 ชุด จากทั้งหมด 362 ชุด คิดเป็นร้อยละ 91.19

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้งหมดมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ตรวจนับคะแนนจากแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. แบบสอบถามตอนที่ 1 ใช้แจกแจงความถี่ในรูปของจำนวนร้อยละ แล้วนำเสนอในรูป

ของตาราง

3. แบบสอบถามตอนที่ 2 ในส่วนที่เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

ตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert) โดยกำหนดคะแนนในการตรวจสอบแต่ละข้อดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน

สำหรับการแปลความหมายจากคะแนนเฉลี่ยจะแบ่งตามแนวของ เบสท์ (Best. 1981 : 179 - 187) ดังนี้

การให้คะแนนข้อคำถามในทางบวก

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49	หมายถึง	มีทัศนคติไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
คะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49	หมายถึง	มีทัศนคติไม่เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49	หมายถึง	มีทัศนคติที่เป็นกลางไม่ไปข้างใดข้างหนึ่ง
คะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49	หมายถึง	มีทัศนคติเห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติเห็นด้วยอย่างยิ่ง

การให้คะแนนข้อคำถามในทางลบ

คะแนนเฉลี่ย 5.00 - 4.50	หมายถึง	มีทัศนคติไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
คะแนนเฉลี่ย 4.49 - 3.50	หมายถึง	มีทัศนคติไม่เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 3.49 - 2.50	หมายถึง	มีทัศนคติที่เป็นกลางไม่ไปข้างใดข้างหนึ่ง
คะแนนเฉลี่ย 2.49 - 1.50	หมายถึง	มีทัศนคติเห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 1.49 - 1.00	หมายถึง	มีทัศนคติเห็นด้วยอย่างยิ่ง

4. ความคิดเห็นในแบบสอบถามตอนที่ 3 จะสรุปความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญเป็นข้อ ๆ

5. ประเมินทัศนคติ

6. เปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามกลุ่มตัวอย่างดังนี้

6.1 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนโสตศึกษา กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนโครงการเรียนรวม

6.2 เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโครงการเรียนรวม กับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ

6.3 ครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวมและโรงเรียนปกติ

สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย

2. ค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (ถวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (ถวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 64)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

4. เปรียบเทียบทัศนคติระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม ใช้ t-test แบบ Independent ใช้สูตร (ถวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 86)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 2
	N_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 1
	N_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 2

5. เปรียบเทียบทัศนคติระหว่างกลุ่ม 3 กลุ่ม คือ กลุ่มครู และผู้บริหารโรงเรียนสตรีศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวมและโรงเรียนปกติ ใช้ Analysis of Variance แบบ One-Way ใช้สูตร (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 95)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าที่จะพิจารณาใน
	MS_b	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเป็นรายคู่ โดยใช้ Q-Statistic ตามวิธีของ Newman-Keuls

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์และแปลความหมายของข้อมูลนั้น แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลแสดงทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตาราง 4 ทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

	N	$\bar{X}$	S.D.
ด้านการศึกษา			
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	96	3.2927	.4125
เด็กปกติ	113	3.4142	.4276
ครูและผู้บริหาร	120	3.1183	.5506
ด้านบุคลิกภาพ			
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	96	3.3333	.3526
เด็กปกติ	113	3.2779	.2652
ครูและผู้บริหาร	120	3.2283	.3686

ตาราง 4 (ต่อ)

	N	$\bar{X}$	S.D.
<u>งานสังคม</u>			
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	96	3.1896	.4962
เด็กปกติ	113	3.2469	.4966
ครูและผู้บริหาร	120	2.9675	.5672
<u>ความความเห็นใจและอื่น ๆ</u>			
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	96	3.5865	.5146
เด็กปกติ	113	3.5929	.4517
ครูและผู้บริหาร	120	3.5817	.3616
<u>รวม</u>			
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	96	3.3755	.3084
เด็กปกติ	113	3.3830	.3325
ครูและผู้บริหาร	120	3.2240	.3393

จากตาราง 4 พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครู และผู้บริหาร
 สถานศึกษา มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในระดับปานกลางในทุก ๆ ด้าน หรือ
 อาจกล่าวได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาดังนี้มี
 ทัศนคติที่เป็นกลางไม่ไปข้างใดข้างหนึ่งหรือไม่แน่ใจต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตาราง 5 การเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต่อความบกพร่องทางการได้ยิน
ในโรงเรียนโสตศึกษา กับในโรงเรียนโครงการเรียนรวมต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

	N	$\bar{X}$	S.D.	t
<u>ด้านการศึกษา</u>				
โรงเรียนโสตศึกษา	61	3.3459	.409	-1.47
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	35	3.4743	.412	
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>				
โรงเรียนโสตศึกษา	61	3.364	.358	-0.62
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	35	3.3629	.346	
<u>ด้านสังคม</u>				
โรงเรียนโสตศึกษา	61	3.1918	.488	0.06
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	35	3.1857	.517	
<u>ด้านความสนใจและอื่น ๆ</u>				
โรงเรียนโสตศึกษา	61	3.5852	.567	-0.30
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	35	3.5886	.414	
<u>รวม</u>				
โรงเรียนโสตศึกษา	61	3.3598	.316	-0.67
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	35	3.4029	.297	

จากตาราง 5 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษา กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในโรงเรียนโครงการเรียนรวม มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างกันในทุกด้าน

ตาราง 6 การเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กปกติ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับที่เรียนในโรงเรียนปกติ ต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

	N	$\bar{X}$	S.D.	t
<u>ด้านการศึกษา</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	40	3.4175	.508	0.06
โรงเรียนปกติ	73	3.4123	.380	
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	40	3.3275	.349	0.98
โรงเรียนปกติ	73	3.2507	.318	
<u>ด้านสังคม</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	40	3.0875	.536	-2.47*
โรงเรียนปกติ	73	3.3342	.454	
<u>ด้านความสนใจและอื่น ๆ</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	40	3.5700	.615	-0.34
โรงเรียนปกติ	73	3.6055	.335	

ตาราง 6 (ต่อ)

	N	$\bar{X}$	S.D.	t
รวม				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	40	3.3506	.415	-0.68
โรงเรียนปกติ	73	3.4007	.279	

จากตาราง 6 แสดงว่า เด็กปกติ ซึ่งมีชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในโรงเรียนโครงการเรียนรวม กับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ ต่างมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในด้านการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านความเข้าใจและอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านสังคมก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยเด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโครงการเรียนรวมมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในด้านสังคมอยู่ในระดับที่สูงกว่าเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ

ตาราง 7 การเปรียบเทียบทัศนคติของครูและผู้บริหารที่อยู่ในโรงเรียนโสตศึกษากับโรงเรียน
โครงการเรียนรวมและโรงเรียนปกติ

	df	SS	MS	F
<u>งานการศึกษา</u>				
ระหว่างกลุ่ม	2	2.4582	1.2291	4.2772**
ภายในกลุ่ม	117	33.6215	.2874	
<u>งานบุคลากร</u>				
ระหว่างกลุ่ม	2	.3190	.1595	1.1778
ภายในกลุ่ม	117	15.8446	.1354	
<u>งานสังคม</u>				
ระหว่างกลุ่ม	2	3.9841	1.9921	6.7952**
ภายในกลุ่ม	117	34.2991	.2932	
<u>งานความเห็นใจและอื่น ๆ</u>				
ระหว่างกลุ่ม	2	.0213	.0106	.0800
ภายในกลุ่ม	117	15.5384	.1328	
<u>รวม</u>				
ระหว่างกลุ่ม	2	.7752	.3876	3.5088**
ภายในกลุ่ม	117	12.9252	.1105	

* p < .05

** P < .01

จากตาราง 7 แสดงว่า หัตถ์คติของครูและผู้บริหารที่อยู่โรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียน
 โครงการเรียนรวม และโรงเรียนปกติ ที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นไม่แตกต่างกัน
 ในด้านบุคลิกภาพและด้านความเห็นใจและอื่น ๆ ส่วนในด้านการศึกษาและด้านสังคม แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และส่วนรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 เพื่อให้ทราบต่อไปว่า ในระหว่างกลุ่มครูและผู้บริหารที่อยู่กลุ่มใดจะมีทัศนคติแตกต่างกันบ้าง ผู้วิจัยจึง
 เปรียบเทียบเป็นรายคู่ ผลการเปรียบเทียบจึงแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติระหว่างครูและผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียน
 โสคศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวม และโรงเรียนปกติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทาง
 การได้ยิน

		โรงเรียน โครงการเรียนรวม	โรงเรียน โสคศึกษา	โรงเรียนปกติ
	$\bar{X}$	2.9833	3.1107	3.3955
<u>ด้านการศึกษา</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	2.9833	-	.1274	.4122*
โรงเรียนโสคศึกษา	3.1107		-	.2848*
โรงเรียนปกติ	3.3955			-
	$\bar{X}$	3.0518	2.7310	3.2045
<u>ด้านสังคม</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	3.0518	-	.3208*	.1527
โรงเรียนโสคศึกษา	2.7310		-	.4735**
โรงเรียนปกติ	3.2045			-
	$\bar{X}$	3.1393	3.2299	3.3705
<u>รวม</u>				
โรงเรียนโครงการเรียนรวม	3.1393	-	.0906	.2312*
โรงเรียนโสคศึกษา	3.2299		-	.1406
โรงเรียนปกติ	3.3705			-

* $p < .05$

** $p < .01$

จากตาราง 8 แสดงว่า ทักษะของครูและผู้บริหารในโรงเรียนโครงการเรียนรวม กับครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติ และครูและผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษา กับครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ ครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านการศึกษาอยู่ในระดับที่สูงกว่าครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา และทัศนคติของครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านการศึกษาอยู่ในระดับที่สูงกว่าครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา

ทางความสัมพันธ์ ครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษากับครูและผู้บริหารในโรงเรียนโครงการเรียนรวมมีทัศนคติที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ครูและผู้บริหารโรงเรียนปกติ กับครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษามีทัศนคติที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านสังคมอยู่ในระดับที่สูงกว่าครูและผู้บริหารในโรงเรียนโครงการเรียนรวม ครูและผู้บริหารในโรงเรียนโครงการเรียนรวมมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านสังคมอยู่ในระดับที่สูงกว่าครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา และโดยส่วนรวมครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติกับครูและผู้บริหารในโรงเรียนโครงการเรียนรวม มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ ครูและผู้บริหารในโรงเรียนปกติมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในระดับที่สูงกว่าครูและผู้บริหารในโรงเรียนโครงการเรียนรวม

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ต่อเด็กที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคม ด้านความเข้าใจและอื่น ๆ เพื่อให้ทราบถึงทัศนคติของบุคคลดังกล่าว ซึ่งจะ เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความเข้าใจ และหาแนวทางปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และยังเป็นแนวทางให้เกิดประโยชน์ต่อโครงการเรียนรวม ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนร่วมกับเด็กปกติต่อไปในภายหน้า

ประชากร

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 279 คน และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 39 คน
2. เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 242 คน และเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ สังกัดกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 350 คน
3. ครูและผู้บริหารสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนโสตศึกษา สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 110 คน โรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2532 จำนวน 85 คน และโรงเรียนปกติ สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 88 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 61 คน และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 35 คน
2. เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 40 คน และเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2533 จำนวน 73 คน
3. ครูและผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษา สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 56 คน โรงเรียนโครงการเรียนรวม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 42 คน โรงเรียนปกติ สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 22 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 362 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

- เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อสำรวจทัศนคติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 3 ชุด แต่ละชุดแบ่งออกเป็น 3 ตอน
- ตอนที่ 1 เป็นการสำรวจสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 เป็นตารางมาตราส่วนประเมินค่า แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการศึกษา
ด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคม ด้านความเห็นใจและอื่น ๆ รวม 40 ข้อ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีอิสระในการตอบ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำในภาคปลายของปีการศึกษา 2532 โดยให้กลุ่มตัวอย่าง
ตอบแบบสอบถาม และใช้แบบสอบถามกลับคืนมา 91.19%

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากค่าคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ
ครูและผู้บริหาร ต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ใช้สถิติ t และ F เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
เด็กปกติ ครูและผู้บริหารต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษารูปนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาต่างก็มี
ทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปานกลาง
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในโรงเรียนโสตศึกษา กับในโรงเรียน
โครงการเรียนรวม มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างกัน
3. เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับเด็กปกติที่เรียนใน
โรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่แตกต่างกัน
4. ครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวม และโรงเรียนปกติ
มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน

การอภิปรายผล

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผลการวิจัย
พบว่า

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาต่างก็มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปานกลางไม่ไปข้างใดข้างหนึ่ง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และต่างกับผลการวิจัยของ ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 73) ซึ่งได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ พบว่า ครูและผู้บริหารมีทัศนคติในทางที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ปรีดา จันทบุรุษ (2531) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินผลโครงการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏผลว่าทั้งครูและเด็กปกติ ต่างมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แพตตัน (Patton, 1984) ได้ศึกษาทัศนคติของอาจารย์ที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยชุมชนแห่งหนึ่งในมลรัฐเวอร์จิเนีย ผลการศึกษาพบว่า อาจารย์มีทัศนคติในทางบวกต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษา กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในโรงเรียนโครงการเรียนรวม มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในสถานศึกษาที่แตกต่างกัน แต่ก็ไม่ทำให้มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน

3. เด็กปกติที่เรียนอยู่ในโรงเรียนโครงการเรียนรวมกับเด็กปกติที่เรียนในโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันเด็กปกติมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมากขึ้น จึงทำให้เด็กปกติที่มีสถานศึกษาต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะเป็นผลดีแก่การขยายการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้กับเด็กปกติ ทองคำ ผดุงสุข (2531 : 2) กล่าวว่า การจัดการเรียนรวมจะประสบผลสำเร็จมากน้อยขึ้นอยู่กับ บุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ครู ผู้บริหาร และเพื่อนร่วมห้องเรียน เป็นต้น เพราะถ้าบุคคลดังกล่าวมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ย่อมส่งผลในด้านการเรียนรวมดีขึ้น

4. ครูและผู้บริหารสถานศึกษาของโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวม และโรงเรียนปกติ ต่างมีทัศนคติแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าครูและผู้บริหารสถานศึกษา ล้วนก็กล่าวถึงความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่อง

ทางการไคยน์ไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงทำให้มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรสร้างเสริมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์ เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษา มีทัศนคติในทางที่ดี ต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์ เพื่อเป็นแนวทางที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนรวมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้มีส่วนร่วมในสังคมมากยิ่งขึ้น
2. ควรขยายโครงการเรียนรวมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์ ให้ออกไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากยิ่งขึ้น
3. ให้ความรู้แก่บุคลากรและประชาชนทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรหาการศึกษาในแนวโน้มกับอุปการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์ และอุปการของเด็ปกติที่อยู่ในโรงเรียนโครงการเรียนรวม
2. ควรศึกษาทัศนคติของครูในโรงเรียนโครงการเรียนรวมกับครูในโรงเรียนปกติ เกี่ยวกับการจัดการเรียนรวมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์
3. ควรศึกษาทัศนคติของบุคคลทั่วไปต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยน์ และการจัดการเรียนรวม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กาญจนา คันคันทน์. การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ในโรงเรียนสอนคนหูหนวก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514. อัสสำเนา.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การศึกษาความต้องการและโอกาสทางการศึกษาของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2527.
- โครงการพัฒนศึกษาอาเซียน. คู่มือการจัดการเรียนรวม. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย และสำนักเลขาธิการอาเซียน, 2529.
- จรรยา สุวรรณพัทธ์. ทัศนคติของเด็กพิการต่อความพิการ และทัศนคติของเด็กพิการและครูตอกันและกัน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517.
- จำเนียร ช่วงโชติ และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- เชิดศักดิ์ โฆวสินธุ์. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- ทองคำ ผดุงสุข. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ. กรุงเทพฯ : สำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2531.
- นิรันดร์ สันติตระกูล. "เทคนิคและวิธีสอนคนหูหนวก," เอกสารการประชุมสัมมนาศึกษานิเทศก์เขตและจังหวัด. กรุงเทพฯ : หน่วยงานศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2521.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. "ทัศนคติ," การวัดและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

ปรีดา จันทบุบผา. รายงานการวิจัยเรื่องการประเมินผลโครงการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ :

โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ,

2531.

ทวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

ทวงรัตน์ ทวีรัตน์ และกิลก กิลกานนท์. "มาตรการวัดทัศนคติตามวิธีของลิเคอร์ท," วารสารวิจัยผลทางการศึกษา 2. กันยายน - ธันวาคม 2526.

ทูนพิศ อมาตยกุล และคนอื่นๆ. โรคนุ คอ จมูก สำหรับประชาชน. พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงาน

พระราชทานเพลิงศพ นายประมาณ สุตะบุตร 30 ธันวาคม 2514.

มลวัลย์ ธรรมแสง. แนวการจัดการศึกษาให้กับเด็กหูตึงและเด็กหูหนวก. กรุงเทพฯ :

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2521.

ลัดดา กิตติวิภาค. ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : แสงจันทร์การพิมพ์, 2525.

ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร จำกัด, 2528.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

สามัญศึกษา, กรม. สภาพการจัดการศึกษาพิเศษ และการศึกษาสงเคราะห์ในประเทศไทย.

กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2524.

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ. หลักการศึกษาคติวิทยาหลักการสอน. กรุงเทพฯ : แพทย์หา, 2517.

สุวิมล หูกประจักษ์ และศรีสมร หินานนท์. การจัดการเรียนรวม. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2528.

อรอนงค์ สุวรรณกุล. ทัศนคติของครูปกครองที่มีต่อบุตรหลานที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ทางการศึกษา และการเลี้ยงดู. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ, 2525.

Barker, R.G. and others. Adjustment to Physical Handicap and Illness a
Survey of the Social Psychology of Physique and Disability.
New York : Social Science Research Council, 1953.

Best, John W. Research in Education. 2nd ed. Englewood Cliffs, N.J. :
Prentice - Hall Inc., 1981.

Blumberg, Carole. "A School for the Deaf Facilitates Integration,"
The Hearing Impaired Child in a Regular Classroom. Washington D.C. :
The Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.

Brill, R.G. "Mainstreaming : Format of Quality," Hearing in Children. Gerry
L. Northern and Marion P. Downs eds. Beltsville Maryland : The
Williams and Winkins Company, 1979.

Coughlin, Ellen W. "Some Parental Attitudes Toward Handicapped Children,"
in Hearing, N.G. Sten, G.G. and Cruickshank, W.N., "Attitudes of
Educators Toward Exceptional Children. Syracuse University Press :
New York, 1958.

Dale, Dion M.C. Language Development in Deaf and Partially Hearing Children.
Illinois : Charles C. Thomas, 1974.

Good, Cater V. Dictionary of Education. 2nd ed. New York : McGraw-Hill
Book Co., Inc., 1959.

④ Haring, N.G. G.G. Stern and Cruickshank. Attitudes of Educators Toward
Exceptional Children. New York : Syracuse University Press, 1958.

Johnson, E.W. "Let's look at the Child not the Audiogram," The Hearing
Impaired Child in A Regular Classroom. Washington D.C. : The
Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.

Jordan, Thomas E. The Exceptional Child. Columbus, Ohio : E. Merrill, 1962.

Karchemer, M.A. and R. Trybus. Who are the Deaf children in Mainstream
Program? Series R. Number, 4, Washington, D.C. : Gallaudet College
office of Demographic Studies, 1977.

Keller, Edith L. "Organizational Space and Attitudes Toward Special
Education Classes," Dissertation Abstract International. 47 : 8,
February, 1987.

Kendler, Howard H. Basic Psychology. 3rd ed. Menlo Park Calif W.A.
Benjamin, 1974.

- Luttman, Enelda. "The Psychological Aspects of Integratry Hearing Impaired Children into Orginary Education Programs," Paper Pressented at Orientation Infantil Para La Rehabilitation. Audiological Mexico, 1979.
- Mcquire, W.J. "Personality and Suseptibility To Social Influence, In E.F. Bargotta and W.W. Lambert (Eds)," Handbook of Personality Theory and Research. Chicago : Round McNally, 1968.
- Newby, Hayes A. Audiology. London : Vision, 1958.
- North, Sartain and Chapman. Strang Psyhology Understanding Human Behavior. New York : McGrawHill Book Co., Inc., 1973.
- Patton, James R. "A Study of Faculty Attitudes toward Special Needs Students at Three Community Colleges in the Virginia Community College System," Doctoral Dissertation, University of Virginia, Dissertation Abstracts International. 42 : 3, September, 1984.
- Schmid, Rex E. Jedee Moneypenny and Ronald Johnson. "Mainstreaming and the Exceptional Child," Contemporary Issues in Special Education. New York : McGraw-Hill Inc., 1977.
- Triandis, Harry C. Attitude and Attitude Change. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1971.
- Watson, Thomas J. "Integration of Hearing Impaired Children in Nursery School in England," The Hearing Impaired Child in a Regular Classroom. Washington, D.C. : The Alexander Graham Bell Association for the Deaf, 1973.

ભાગીદાર

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

28 ธันวาคม 2532

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

เนื่องด้วยดิฉัน นางจิรวดี วิจิตรานนท์ ข้าราชการสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ขณะนี้กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และกำลังอยู่ในระหว่างทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน" ซึ่งผลจากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องและการจัดบริการด้านการศึกษาพิเศษให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ดังนั้นดิฉันจึงใคร่ขอความกรุณาจากทุกท่านโปรดตอบแบบสอบถามที่แนบมานี้ โดยละเอียด จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์

จิรวดี วิจิตรานนท์

(นางจิรวดี วิจิตรานนท์)

แบบสำรวจทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสำรวจ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หนาข้อที่ท่านต้องการ

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

- ☐ นักเรียนโรงเรียนโสตศึกษา
☐ นักเรียนโรงเรียนโครงการเรียนรวม

2. ชั้นเรียน

- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3

3. เพศ

- ☐ ชาย
☐ หญิง

4. วันที่ตอบแบบสำรวจ

แบบสำรวจทัศนคติของเด็กปกติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสำรวจ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อที่ท่านต้องการ

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

- ☐ นักเรียนโรงเรียนปกติ
- ☐ นักเรียนโรงเรียนโครงการเรียนรวม

2. ชั้นเรียน

- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3

3. เพศ

- ☐ ชาย
- ☐ หญิง

4. วันที่ตอบแบบสำรวจ

แบบสำรวจทัศนคติของครู และผู้บริหารที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสำรวจ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อที่ท่านต้องการ

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสำรวจ

- ☐ ครู
- ☐ ผู้บริหารสถานศึกษา
- ☐ ผู้ช่วยผู้บริหารสถานศึกษา

2. สถานศึกษา

- ☐ โรงเรียนปกติ
- ☐ โรงเรียนโสตศึกษา
- ☐ โรงเรียนโครงการเรียนรวม

3. เพศ

- ☐ ชาย
- ☐ หญิง

4. วันที่ตอบแบบสำรวจ

ตามตัวบทที่ ๑๒๕.

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน....ตารางหาข้อความที่ท่านเลือก

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
<u>ความรู้</u>					
1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถเรียนหนังสือได้เท่าเทียมกับ เด็กปกติ					
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรได้รับความช่วยเหลือด้านการ ศึกษาค้นคว้าข้อมูล					
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากมักไม่ตั้งใจเรียน					
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถใช้คำถามได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม					
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีช่วงความสนใจในชั่วโมงเรียน ค่อนข้างสั้น					
6. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากทำงานไม่เป็นระเบียบ					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างแข็ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างแข็ง
7. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเรียนร่วมกับเด็กปกติใน โรงเรียน					
8. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถรวมกิจกรรมการเรียนกับ เด็กปกติในทุกกิจกรรม					
9. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักไม่ส่งงาน หากครูไม่เตือนซ้ำแล้ว ซ้ำอีก					
10. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
ค่านับคุณภาพ					
11. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะมีความเชื่อมั่นในตนเอง					
12. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะรักษาความสะอาดของ ร่างกายได้ดี					
13. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากมักจะแยกตัวตัวเองออกจาก เด็กปกติ					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
14. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะยอมรับความพิการของ ตนเอง					
15. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะแสดงอาการค้นเค้น เมื่อได้พบ เพื่อนใหม่ หรือคนแปลกหน้า					
16. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากมักจะใช้ความพิการของ ตนเองเรียกร้องความสนใจจาก ผู้อื่น					
17. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะรักสวยรักงาม					
18. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะเอาใจใส่และพิถีพิถันในเรื่อง การแต่งกาย					
19. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะเป็นคนเห็นแก่ตัว					
20. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะเป็นคนขี้อิจฉา					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
<u>ด้านสังคม</u>					
21. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะยอมรับผิดชอบตนเอง					
22. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากมักจะมีอารมณ์ขันอย่าง สมเหตุสมผล					
23. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะแสดงความเห็นใจ และ ปลอบใจ เมื่อเพื่อนผิดหวัง					
24. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์ได้ดี					
25. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากมักจะแบ่งปันสิ่งของให้ เพื่อน					
26. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากชอบเล่นรุนแรง					
27. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากมักจะรังแกเพื่อนที่อ่อนแอ กว่า					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
28. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักชอบโอ้อวดและแสดงตนว่าเก่ง					
29. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะแสดงอาการก้าวร้าว เมื่อไม่ พอใจหรือถูกขัดใจ					
30. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักเอาแต่ใจตนเอง ไม่ฟังความคิด เห็นของผู้อื่น					
<u>ด้านความเห็นใจและอื่น ๆ</u>					
31. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องการการยอมรับจากบุคคลทั่วไป					
32. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลรอบ ข้าง					
33. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นเด็กที่น่าสงสาร					
34. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรได้รับการเอาใจใส่มากกว่าเด็ก ปกติ					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
35. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะได้รับความสนใจจาก เด็กปกติ					
36. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะมีความรู้สึกลัวความพิการ ของตนเป็นเรื่องของเคราะห์กรรม					
37. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่มักมีจิตใจโอบอ้อมอารี					
38. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่มักจะเป็นคนสนุกสนานร่าเริง					
39. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากชอบให้อุ้มของชมเชย					
40. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะรู้สึกว่าตนเองเป็นที่น่า รำคาญสำหรับผู้อื่น					

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิด

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมความบกพร่องทางการได้ยิน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

คำสถิติเกี่ยวกับแบบสอบถาม

ตาราง 9 ค่าทางจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ	
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2
1	3.77	1.23	2.86	1.45
2	4.18	0.44	4.27	0.77
3	2.63	1.38	2.31	0.51
4	3.63	0.52	2.86	0.98
5	3.36	0.90	2.63	1.67
6	3.22	1.89	2.59	0.82
7	3.86	0.88	2.40	0.63
8	3.54	0.73	0.53	1.21
9	3.36	1.95	2.68	1.46
10	4.27	0.30	3.13	1.59
11	3.45	0.54	3.18	0.72
12	3.90	0.75	3.63	0.43
13	3.63	0.81	2.50	1.02
14	3.40	1.01	3.18	0.91
15	3.90	0.75	3.36	1.29
16	3.36	0.81	2.50	1.11
17	4.00	0.47	3.18	1.10
18	3.68	0.89	3.40	0.63
19	3.09	1.22	2.68	0.98
20	3.27	1.16	2.68	0.89

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ	
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2
21	3.13	1.36	3.27	0.58
22	4.00	0.85	2.72	0.77
23	3.50	1.11	3.36	0.52
24	3.68	1.17	3.27	0.58
25	4.04	0.33	2.95	0.99
26	3.72	1.35	2.59	1.01
27	2.86	2.02	2.50	0.73
28	3.40	1.20	2.59	1.30
29	3.50	2.26	2.86	0.69
30	3.31	1.08	2.00	0.76
31	4.40	0.25	4.00	0.95
32	4.59	0.34	4.22	0.68
33	4.09	1.03	3.68	1.27
34	4.36	0.71	4.31	0.70
35	3.72	1.25	3.40	1.11
36	4.09	0.56	3.22	0.66
37	3.86	0.98	3.09	0.23
38	4.54	0.45	3.72	0.58
39	4.0	0.75	3.63	0.71
40	3.59	1.30	1.63	0.43

ภาคผนวก ก

ตารางการแสดงผลการเปรียบเทียบทัศนคติของ
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ
ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน

ตาราง 10 แสดงทัศนคติของเด็กในความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ด้านการศึกษา

ข้อ	ด้านการศึกษา	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยิน			เด็กปกติ			ครูและผู้บริหาร		
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	S.D.
1	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเรียนหนังสือได้เท่าเทียมกับเด็กปกติ	3.60	1.20	3.62	1.01	2.87	1.19			
2	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับความช่วยเหลือด้านการศึกษาตั้งแต่อาชีวจนจบ	3.89	1.02	4.36	0.83	4.47	0.83			
3	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินมักไม่ตั้งใจเรียน	2.86	1.05	3.13	0.94	3.15	1.00			
4	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้คำถามได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	3.52	0.84	2.97	0.97	2.63	1.01			
5	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินมีความสนใจในชั่วโมงเรียนค่อนข้างต่ำ	2.47	0.97	2.77	1.13	2.68	1.09			
6	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากทำงานไม่เป็นระเบียบ	2.91	1.13	3.51	0.85	3.42	0.86			
7	เด็กในความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ	3.46	1.30	3.37	1.26	2.66	1.19			

ข้อ	ด้านการศึกษา	ทัศนคติต่อความบกพร่องทางการได้ยิน				ทัศนคติต่อความบกพร่องทางกาย			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
8	ทัศนคติต่อความบกพร่องทางการได้ยินสามารถรวมกิจกรรมการเรียนกับทัศนคติต่อทัศนคติ	4.02	0.98	3.69	1.12	2.86	1.06		
9	ทัศนคติต่อความบกพร่องทางการได้ยินมีไม่ส่งงานหากครูไม่เตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก	3.00	1.26	3.31	0.98	3.20	1.03		
10	ทัศนคติต่อความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะเชื่อฟังคำสั่งของครู	4.09	0.96	3.36	0.95	3.20	0.87		
ค่าเฉลี่ย		3.3		3.4		3.1			

ตาราง 11 แสดงทัศนคติของคณาจารย์ต่อความพึงพอใจต่อการเรียน การสอน และผู้บริหารสถานศึกษาด้านบุคลิกภาพ

ข้อ	คำคุณลักษณะ	ความพึงพอใจต่อการเรียน การสอน			คณาจารย์		
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
11	คณาจารย์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมากมีความเชื่อมั่นในตนเอง	3.53	0.98	3.07	0.84	2.72	0.81
12	คณาจารย์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมากจะรักษาความสะอาดของร่างกายได้	4.01	0.90	3.40	0.85	3.44	0.89
13	คณาจารย์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมากจะแยกตัวออกจากเด็กปกติ	2.66	1.12	2.61	1.02	2.85	0.99
14	คณาจารย์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมากจะยอมรับความพิการของตนเอง	3.54	1.13	3.47	0.98	3.24	0.84
15	คณาจารย์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนจะแสดงอาการเห็นใจต่อเพื่อนหรือคนแปลกหน้า	3.62	0.97	3.77	0.93	3.55	0.89
16	คณาจารย์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมากจะใช้เวลาในการของตนเองหรือการสนใจจากผู้อื่น	2.70	1.19	2.88	1.22	3.10	0.92

ข้อ	คำคุณลักษณะ	ระดับความพึงพอใจต่อการได้ยิน				เกิดปกติ				ครูและผู้บริหาร			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
17	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะรักสวาทรักงาน	3.95	0.98	3.42	1.01	3.63	0.95						
18	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะเอาใจใส่และพิถีพิถันในเรื่องการแต่งกาย	3.55	1.04	3.33	0.91	3.47	0.83						
19	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะเป็นคนเห็นแก่ตัว	2.83	1.04	3.39	0.88	3.07	0.97						
20	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะเป็นคนขี้อิจฉา	2.90	1.30	3.48	1.02	3.28	0.83						
ค่าเฉลี่ย		3.3		3.2		3.2							

ตาราง 12 แสดงทัศนคติของนักศึกษาต่อความบกพร่องทางการได้ยิน ทัศนคติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษา คำนวณ

ข้อ	คำสังคม	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยิน				ทัศนคติครูและผู้บริหาร			
		ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยิน		ทัศนคติครูและผู้บริหาร		ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยิน		ทัศนคติครูและผู้บริหาร	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
21	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินมักจะยอมรับความผิดของตนเอง	3.46	1.13	3.30	0.92	2.81	0.94		
22	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากมักจะมีความอ่อนแอ	3.69	1.03	3.40	0.84	3.05	0.80		
23	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะแสดงความเห็นใจ								
	และพอใจ เมื่อเพื่อนผิดหวัง	3.64	1.10	3.42	0.93	3.16	0.86		
24	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ได้	3.66	1.01	3.48	0.91	3.15	0.85		
25	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะแย่งชิงสิ่งของให้เพื่อน	3.70	0.93	3.49	0.91	3.05	0.82		
26	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากชอบเล่นรุนแรง	2.48	1.10	3.06	1.04	2.65	0.94		
27	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะรังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่า	2.85	1.23	3.52	1.05	3.09	1.13		
28	ทัศนคติความบกพร่องทางการได้ยินมักจะแสดงอาการก้าวร้าวเมื่อไม่พอใจหรือรู้สึก	2.90	1.10	2.78	1.09	2.73	1.01		

ข้อ	คำสังคม	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน				เด็กปกติ			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
29	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะแสดงอาการก้าวร้าวเมื่อไม่พอใจหรือถูกตีใจ	2.90	1.10	2.78	1.09	2.73	1.01		
30	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักเอาแต่ใจตนเองไม่ฟังความคิดเห็นของคนอื่น	2.91	1.09	3.04	0.97	3.00	1.01		
ค่าเฉลี่ย		3.1		3.2		2.9			

ตาราง 13 แสดงทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหารสถานศึกษา ความความเห็นใจและอื่น ๆ

ข้อ	ความเห็นใจและอื่น ๆ	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน				เด็กปกติ				ครูและผู้บริหาร			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
31	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องการการยอมรับจากบุคคลทั่วไป	3.78	0.99	3.92	0.89	4.10	0.78						
32	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลรอบข้าง	3.92	1.01	4.21	0.87	3.95	0.90						
33	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นเด็กที่น่าสงสาร	4.01	0.94	4.00	0.95	3.80	1.03						
34	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรได้รับการเอาใจใส่มากกว่าเด็กปกติ	3.71	1.02	3.92	0.97	3.97	0.97						
35	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะได้รับความเห็นใจจากเด็กปกติ	3.80	0.94	3.76	0.92	3.57	0.82						
36	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะมีความรู้สึกลำบากในการของตนเป็นเรื่องของเคราะห์กรรม	2.47	1.20	2.61	1.06	2.87	0.85						

ข้อ	ด้านความเข้าใจและอื่น ๆ	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน		เด็กปกติ		ครูและผู้บริหาร
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
37	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่จะมีจิตใจโอบอ้อมอารี	3.65	1.18	3.40	0.90	3.06 0.73
38	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่จะเป็นคนสนุกสนาน ร่าเริง	4.08	0.92	3.55	0.94	3.35 0.79
39	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากชอบให้อุ้มหรือชมเชย	3.67	1.08	3.29	1.07	3.88 0.73
40	เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะรู้สึกท้อแท้เป็นท นารำคาญสำหรับผู้อื่น	2.79	1.20	3.22	1.11	3.22 0.82
ค่าเฉลี่ย		3.5		0.35		3.5

ภาคผนวก ง

สรุปความคิดเห็นจากคำถามปลายเปิด

สรุปความคิดเห็น จากคำถามปลายเปิด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งได้จากแบบสอบถามนั้นนำมา
แยกได้เป็น 4 ด้าน คือ ด้านการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านสังคม และอื่น ๆ
ซึ่งเรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

ด้านการศึกษา

1. ควรสนับสนุนให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเท่าเทียมกับเด็กปกติ และควร
จะได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษ นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน (62 คน)
2. รัฐบาลยังให้การสนับสนุนการศึกษาของเด็กพิการไม่เท่าที่ควร เด็กที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยินอีกเป็นจำนวนมากที่ยังไม่ได้รับการศึกษา (50 คน)
3. ยังไม่มีหลักสูตรเฉพาะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
เช่น กองการศึกษาพิเศษ ควรจะจัดการในเรื่องนี้ไม่ใช่ว่าหลักสูตรของเด็กปกติ มาใช้กับเด็กที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน (37 คน)
4. ควรจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ ไม่ควรให้เด็ก
เรียนร่วมกับเด็กเพราะจะทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาคอย (16 คน)
5. ควรมีการให้การอบรมการสื่อความหมายให้กับผู้เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน ครู บุคลากรทางการศึกษา เพื่อน หรือแม้แต่ตัวเด็กเองเพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสาร
กันได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น และเด็กก็จะเรียนรู้วิชาที่ครูสอนได้ดี (15 คน)
6. ครูที่ทำการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรจะใช้สื่ออุปกรณ์การสอน
มากกว่าที่ครูสอนเด็กปกติ ใช้เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น (15 คน)
7. ให้นักเรียนการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะอยู่ที่ตัวเด็กเอง เนื่อง
มาจากเด็กเข้าใจบทเรียนได้ยาก มีช่วงความสนใจสั้นและลึบง่าย (9 คน)
8. ควรให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนปกติมากยิ่งขึ้น
(5 คน)

9. การจัดการศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ หรือบุคคลทั่ว ๆ

ไป (4 คน)

กานบุคลิกภาพ

1. บุคลิกภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะไม่แตกต่างไปจากเด็กปกติ (59 คน)
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะขาดความมั่นใจในตนเอง กังวลใจในความสามารถของตนเอง บางครั้งกลายเป็นคนเงี้ยวขี้น และเก็บมก้อยในการวางตัว (54 คน)
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากชอบโอ้อวด ชอบความสนุกสนานเพื่อยรักสวຍรักงาม ชอบเลียนแบบสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ครูและผู้อปกครองควรดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด การสนับสนุนและส่งเสริมเด็กในทางที่ถูกต้องควร (40 คน)
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะชอบอยู่ร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และจะแยกตัวออกจากสังคมของคนปกติ (24 คน)
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนใหญ่จะเป็นคนก้าวร้าว ขาดความอดกลั้น (8 คน)

กานสังคม

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากจะสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ต้องการมีเพื่อน ต้องการการยอมรับจากสังคม มีบรรยากาศในสังคมตามสมควร (55 คน)
2. ครู ผู้อปกครอง และคนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรที่จะแนะนำและส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมเพื่อให้เขามีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ (21 คน)
3. สังคมควรเปิดโอกาสให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้มีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น (16 คน)

4. การมีการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้กับบุคคลทั่ว ๆ ไป เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของเขาเหล่านั้น (16 คน)

5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคิดว่าตนเองมีปมค้อย ไม่เหมือนคนปกติ จึงไม่กล้าเข้าสังคมกับคนปกติ ไม่เรียนร้อย ไม่รู้จักมรรยาทในสังคม (4 คน)

คานฮัน ๑

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนมากจะมีความสามารถในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้มือ เช่น งานทางคานฮิลปะ หัตถกรรม อุตสาหกรรมศิลป์ รัฐควรเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มีโอกาสเลือกทำงานตามที่ตนเองถนัดโดยการจัดศูนย์ฝึกอาชีพให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้สามารถนำความรู้และทักษะไปประกอบอาชีพได้ (23 คน)

2. การมีหน่วยงาน เผยแพร่ข่าวสารให้ความรู้แก่บุคคลทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่าจะให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนเขาในคานใดบ้าง และควรจะมีปฏิบัติต่อเขาอย่างไร (11 คน)

3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะมีอารมณ์แปรปรวนได้ง่าย บุคคลรอบข้างควรให้ความเข้าใจในเรื่องอารมณ์ และพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กควรอธิบายให้เด็กเข้าใจว่า พฤติกรรมที่ตนแสดงออกนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด (10 คน)

4. ครอบครัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรจะให้ความเข้าใจ และไม่แสดงท่าทางรังเกียจหรือเห็นว่าเขาเป็นส่วนเกินของครอบครัว (8 คน)

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางจิรวดี ชื่อสกุล วิจิตรานนท์

เกิดวันที่ 1 เดือน มีนาคม พุทธศักราช 2499

สถานที่เกิด จังหวัดสมุทรปราการ

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 48 หมู่ 12 ถนนวิธานธรรมวัตร ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โครงการสอนบุตรผู้ป่วยโรคเรื้อน
โรงเรียนราชประชาสถาลย์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2525

ค.บ. (วิชาภาษาไทย) จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา

พ.ศ. 2534

กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ
ครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บทคัดย่อ

ของ

จิรวดี วิจิตรานนท์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

กุมภาพันธ์ 2534

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
เด็กปกติ ครูและผู้บริหารที่มีต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ และโรงเรียนโครงการเรียนรวม
ในเขตกรุงเทพมหานคร เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็กปกติที่
เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนปกติ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เดียวกับโรงเรียน
โครงการเรียนรวม ครูและผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวมและ
โรงเรียนปกติ จำนวนทั้งสิ้น 329 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบสอบถามที่ได้ทำการทดสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไขและหาคุณภาพ
ของแบบสอบถามด้านความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงจนได้แบบสอบถามทั้งหมด 3 ชุด การวิเคราะห์
ข้อมูลใช้หาค่าเฉลี่ยและการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปกติ ครูและผู้บริหาร มีทัศนคติต่อเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปานกลาง
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษา กับเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินในโรงเรียน โครงการเรียนรวมมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ไม่แตกต่างกัน
3. เด็กปกติที่เรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับเด็กปกติที่เรียน
ในโรงเรียนปกติ มีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างกัน
4. ครูและผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา โรงเรียนโครงการเรียนรวม และโรงเรียน
ปกติมีทัศนคติต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน

A COMPARATIVE STUDY ON THE ATTITUDES OF THE HEARING-IMPAIRED CHILDREN,
NORMAL CHILDREN, TEACHERS AND SCHOOL ADMINISTRATORS
TOWARD THE HEARING-IMPAIRED CHILDREN

AN ABSTRACT

BY

CHIRAWADEE WICHITTRANON

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

February 1991

The purpose of this research was to investigate and to compare the attitudes of the hearing - impaired children, normal children, teachers and administrators toward the hearing - impaired children.

The sample consisted of the hearing - impaired students in Sotsueksa Schools in Thailand and in co-educational schools in Bangkok metropolitan area ; the normal student mainstreamed with the hearing - impaired students; and the normal students in regular schools, the teachers and the administrators of Sotsueksa School, co-educational schools and regular schools, totalling 329. The multi-stage random sampling technique was employed in the sample selection. The 5 - point Likert - Scale questionnaires served as the instrument in data collection. These instruments possessed acceptable reliability and validity. The statistics utilized in data analyses included mean, standard deviation, t-test and t-test.

The findings were as follow;

1. The hearing - impaired students, teachers and administrators showed moderate attitudes toward the hearing - impaired children.
2. The hearing - impaired students in Sotsueksa schools and those in co - educational schools showed no difference in their attitudes toward hearing - impaired children.
3. The normal students mainstreamed with the hearing - impaired students and the normal students in normal schools showed no difference in their attitudes toward hearing - impaired children.
4. The teachers and the administrators in Sotsueksa schools, co - educational schools and normal schools showed different attitudes toward hearing - impaired children.